

Arrest

nr. 306 554 van 15 mei 2024
in de zaak RvV X / XI

Inzake: **X**
wettelijk vertegenwoordigd door de voogd X

Gekozen woonplaats: **ten kantore van advocaat F. LAURENT**
Rue Mont Saint-Martin 22
4000 LIÈGE

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE XIde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn en wettelijk vertegenwoordigd door de voogd X, op 30 september 2023 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 31 augustus 2023.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 februari 2024, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 20 maart 2024.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken S. HUENGES WAJER.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij, haar voogd en haar advocaat F. LAURENT.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten.

Op 6 september 2022 dient verzoeker een verzoek om internationale bescherming in.

Op 19 juli 2023 wordt verzoeker gehoord op het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen.

Op 31 augustus 2023 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (hierna: de commissaris-generaal) een beslissing tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de bestreden beslissing, die luidt als volgt:

“(…)

A. Feitenrelaas

Je verklaart de Afghaanse nationaliteit te bezitten en van Pashtun origine te zijn. Je bent geboren op 30 september 2006 in het dorp Qalawal uit het district Kot van de provincie Nangarhar, waar je jouw hele leven verbleef tot aan jouw vertrek naar Europa.

Jouw broer R.W. werkte sinds 2011 als soldaat voor het nationale leger en jouw vader sloot zich enkele jaren voor jouw vertrek aan bij de burgerlijke politie. Toen de taliban sterker en machtiger werden waarschuwden ze jouw vader en broer om te stoppen met hun werk, wat zij niet deden. In juni 2021 kwam jouw vader samen met heel wat collega's om het leven bij een aanval van de taliban op hun controlepost. Na de machtsovername van de taliban in augustus 2021 zat jouw broer zonder werk en keerde hij huiswaarts. In januari 2022 werd hij op straat door taliban gevraagd om halt te houden. Jouw broer rende in paniek weg en werd beschoten. De volgende ochtend besloot hij samen met jou het land te verlaten. Aan de grens tussen Turkije en Iran raakte jij gescheiden van jouw broer en zette jij jouw reis richting Europa alleen verder. Sindsdien heb je geen enkel nieuws over jouw broer.

Op 5 september 2022 kwam je België binnen, waar je op 6 september 2022 een verzoek om internationale bescherming indiende bij de Dienst Vreemdelingenzaken (DVZ).

Ter staving van jouw verzoek leg je volgende documenten voor : taskara's, een familiefoto, werkdocumenten van jouw broer en foto's van jouw vader en broer.

Bij terugkeer vrees je de taliban.

Na jouw vertrek zijn de taliban nog één keer langsgegaan bij jouw huis op zoek naar 'afvalligen'.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die je neerlegde, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat is het CGVS dan ook van oordeel dat de elementen die voorliggen niet kunnen volstaan om te besluiten dat je niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.

Er dient te worden opgemerkt dat je doorheen jouw verklaringen niet aannemelijk hebt gemaakt dat je een persoonlijke vrees voor vervolging zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie hebt of een reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming loopt.

Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat jij de profielen van jouw broer als soldaat bij het nationale leger en van jouw vader als lid van de burgerlijke politie niet aannemelijk maakt. Aangezien jij jouw vlucht uit Afghanistan direct linkt aan het werk van jouw broer en vader en de vervolging van jouw familie die hieruit voortvloeide, wordt de geloofwaardigheid voor jouw persoonlijke vrees hierdoor ernstig gefnuikt, gezien hun job een rechtstreekse impact had op de veiligheid en maatschappelijke positie van jouw gezin.

Zo leg je zeer vage en oppervlakkige verklaringen af in verband met de taken van jouw broer R.W.. Hiernaar gevraagd, antwoord je dat je het niet weet, je nooit op zijn werk bent geweest en jouw broer werkte, patrouilleerde, tijd doorbracht met collega's, kookte en poetste (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19.07.2023 (verder CGVS), p. 13). Verder stel je dat jouw broer thuis nooit praatte over zijn werk omdat jouw moeder dan begon te huilen (ibid.). Gevraagd of jouw broer deelnam aan gevechten, antwoord je instemmend, maar gevraagd wat jij hierover weet, houd jij het opnieuw op zeer vage en algemene verklaringen (ibid.). Zo antwoord je het niet precies te weten, maar dat jouw broer wel enkele keren omsingeld was door vijanden en hij dan zijn familie opbelde om te vragen om voor hem te bidden (ibid.).

Verder dient te worden opgemerkt dat jij in eerste instantie aangaf geen mensen van het werk van jouw broer te kennen en niet te weten wie zijn leidinggevende was (CGVS, p. 14). Wat later verklaar je dan weer dat jouw broer wel soms praatte over ene T. (ibid.). Behalve zijn naam weet jij echter helemaal niets over die persoon (ibid.).

Voorts weet jij wel nog dat jouw broer eerst gestationeerd was in Kunduz om vervolgens overgeplaatst te worden naar Nangarhar, maar kan jij hier op geen enkel moment over uitweiden. Zo weet je niet waar in Kunduz hij gewerkt heeft of hoe lang hij in Kunduz en hoe lang hij in Nangarhar gestationeerd was (CGVS, p. 14). Zelfs als gevraagd wordt om een tijdsindicatie bij benadering te geven, moet je het antwoord schuldig blijven en antwoord je niet te willen gokken of liegen (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom hij is overgeplaatst van Kunduz naar Nangarhar, antwoord je vaagweg dat het niet zijn eigen keuze was maar die van zijn bazen (ibid.). Gevraagd naar de reden van die overplaatsing, antwoord je geen idee te hebben (ibid.).

Het is zeer opvallend dat jij stevast blijft vasthouden aan vage en oppervlakkige verklaringen over de werkplaatsen, activiteiten en collega's van jouw broer maar jij op geen enkel moment gedetailleerde en doorleefde informatie kan geven.

Daarnaast dient aangestipt dat jij tijdens de verschillende onderhouden in het kader van jouw asielprocedure in België uiteenlopende verklaringen hebt afgelegd over de leeftijd van jouw broer. Zo verklaarde jij tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen (verder NBMV) dat jouw broer R.W. ongeveer 23 jaar oud was (NBMV, p. 3), terwijl jij later op de DVZ aangaf dat hij 31 jaar was (verklaring DVZ, punt 18). Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat je bij aankomst in België geen idee had over jouw eigen leeftijd en die van jouw gezinsleden en jij gewoon iets gezegd hebt om dat dan later na contact met jouw familie te corrigeren (CGVS, p. 18). Hoewel nog kan aangenomen worden dat jij de exacte leeftijd van jouw broer niet kende is het wel opmerkelijk dat de leeftijd die jij hem bij aankomst toedichtte acht jaar verschilde van zijn werkelijke leeftijd. Het is ook vreemd dat jij jouw broer bij aankomst zo jong als 23 jaar zou schatten, aangezien hij volgens jouw verklaringen op het CGVS al sinds 2011 werkzaam was voor het nationale leger (CGVS, p. 13). Ook is het opvallend – hoewel niet onmogelijk – dat als jouw oudste broer werkelijk 31 jaar was, hij tien jaar ouder was dan de volgende in de lijn, met name jouw zus Ra. die volgens jouw verklaringen 21 jaar oud was en de tweede oudste van jullie gezin (verklaring DVZ, punt 18 en NBMV, p. 3). Gevraagd naar een mogelijke verklaring voor het grote leeftijdsverschil tussen jouw broer en zus, antwoord je het niet te weten (CGVS, p. 19).

Verder leg jij wel enkele werkdocumenten van jouw broer voor, maar slaag jij er niet in om gedetailleerde en doorleefde informatie over te geven over de inhoud en herkomst van die documenten. Je benoemt wel nog twee ID-badges en twee certificaten, maar weet niets over de inhoud van het derde werkdocument dat in het Dari is opgesteld (CGVS, p. 16). Je verklaart dat jij het uit schrik niet durfde te laten vertalen door anderen (ibid.), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring. Er kan verwacht worden dat jij jou informeert over de documenten die jij voorlegt ter staving van jouw verzoek. Ook dient te worden opgemerkt dat jij zelf Dari volgde op school en op zijn minst enige kennis moet hebben (CGVS, p. 6). Ook heb jij geen idee waar jouw oom die documenten precies gevonden heeft om ze naar jou op te sturen (CGVS, p. 16). Opgemerkt dat het allemaal vrij oude documenten zijn en gevraagd naar recentere werkdocumenten van jouw broer, antwoord jij daar geen informatie over te hebben (ibid.).

De werkdocumenten an sich zijn onvoldoende om aan te tonen dat jouw broer gediend zou hebben bij het nationale leger. Documenten kunnen jouw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien zijn de documenten slechts kopieën waardoor niet met zekerheid aangetoond kan worden of het kopieën van een authentiek stuk betreffen. Of jouw broer al dan niet de persoon is die genoemd wordt in de documenten kan ook niet met zekerheid bevestigd worden.

Daarnaast leg jij zeven foto's voor van jouw broer op zijn werk, maar slaag jij er ook hier niet in om gedetailleerde informatie te geven. Zo kan je geen enkele foto – behalve die aan de door jou herkende Kabul-tunnel – situeren in plaats en tijd en heb je geen informatie over de verschillende collega's die op de foto staan met jouw broer (CGVS, p. 16 en 17). Jij duidt wel nog T. aan (ibid.), maar zoals hierboven reeds aangehaald heb jij behalve zijn voornaam geen enkele andere informatie over die persoon (CGVS, p. 14). Er dient nog toegevoegd dat aan privéfoto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Gevraagd naar foto's waarop jij te zien bent met jouw broer, antwoord jij in eerste instantie dat jij nog een kind was toen hij volwassen was en het onmogelijk was om samen een foto te hebben om meteen erna toe te voegen dat jullie 'mogelijks' wel een foto hebben samen maar jij daarop niet herkenbaar bent (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe wij kunnen weten dat de persoon die genoemd wordt op de werkdocumenten en te zien is op de foto's jouw broer is, antwoord je dat jullie fysiek op elkaar gelijken en er ook naar de taskara's kan gekeken worden (ibid.).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 2). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten, in casu de taskara's van jouw familie en de werkdocumenten van jouw broer, hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Ook over de werkzaamheden van jouw vader bij de burgerlijke politie blijven jouw verklaringen vaag en zeer summier. Zo stel je dat jouw vader zijn controlepost moest verdedigen en bij zijn collega's moest blijven, en hij daarnaast ook moest patrouilleren en ondersteuning bieden aan nabijgelegen controleposten die onder vuur lagen (CGVS, p. 7). Daar houdt jouw kennis echter op. Je verklaart dat jouw vader – net als jouw broer – thuis niet praatte over zijn werk, in het geval van jouw vader om jullie niet te laten schrikken (ibid.). Behalve de eerder opgesomde taken verklaar je verder niets te weten over wat jouw vader en zijn collega's uitspookten in hun controlepost (ibid.). Gevraagd wat jij weet over de gevechten waaraan jouw vader deelnam, antwoord je het niet precies te weten, maar hij bijna elke dag moest vechten en hij jullie als hij thuiskwam vertelde waar hij gevochten had (CGVS, p. 8). Gevraagd wat jij weet over de gevechten in zijn

eigen checkpoint tegen de taliban, antwoord je er niets over te weten, behalve dat zijn controlepost in de frontlinie lag (ibid.). Ook weet je niet hoe vaak de taliban zijn checkpoint aanvielen of hoe vaak jouw vader naar andere controleposten moest gaan om te helpen (ibid.).

Verder leg je inconsistente en vage verklaringen af over de collega's van jouw vader. In eerste instantie geef je aan niemand te kennen van het werk van jouw vader (CGVS, p. 8) om daarna toch meerdere namen van collega's uit zijn controlepost op te sommen (CGVS, p. 9). Je weet echter niet waarvan zij allemaal afkomstig waren (ibid.). Voorts noem je nog de leidinggevende van jouw vader, maar ken je behalve zijn voornaam en zijn afkomst uit Kot-district geen andere informatie (CGVS, p. 8 en 9).

Ook weet je niet of jouw vader – voorheen een gewone arbeider en landbouwer – enige opleiding of training volgde in het kader van zijn nieuwe job bij de burgerlijke politie (CGVS, p. 10).

Daarnaast leg jij meerdere foto's voor van jouw vader, maar slaag jij er niet in om hier enige betekenisvolle uitleg bij te geven. Je weet wel nog dat ze in zijn controlepost zijn genomen, maar hebt geen idee wanneer of wie de collega's zijn die samen met jouw vader op de foto staan (CGVS, p. 11 en 12). Ook weet je niet waar jouw oom die foto's gevonden heeft en verklaar je die foto's in Afghanistan zelf nooit eerder te hebben gezien (CGVS, p. 11). Er dient nog toegevoegd dat aan privéfoto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Over werkdocumenten van jouw vader leg jij dan weer inconsistente verklaringen af. Hiernaar gevraagd, antwoord je in eerste instantie dat jouw vader die niet had omdat hij maar een 'mahali'-agent was en zij geen bewijzen hadden van hun werk (CGVS, p. 12). Meteen erna merk jij echter op dat jouw vader zeker personeelsdocumenten gehad moet hebben om zijn salaris te hebben kunnen ontvangen, maar die documenten allemaal in zijn controlepost lagen (ibid.).

Voorgaande toont aan dat jij de profielen van jouw broer als soldaat bij het nationale leger en van jouw vader als lid van de burgerlijke politie niet aannemelijk maakt. Van jou, een minderjarige, kan niet worden verwacht dat je alle details van jouw broers en vaders activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat jij over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien je jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, jouw vader en broer beiden nog huiswaarts keerden tijdens hun werk (CGVS, p. 11 en 15), jij samen met jouw broer R.W. vertrokken bent uit het land (CGVS, p. 19), jij nog in contact staat met jouw moeder en oom (CGVS, p. 18 en 19) en stelt voor jouw leven te vrezan omwille van deze activiteiten. Dat jij de antwoorden op deze basisvragen dan ook stevast schuldig moet blijven, doet ernstige vragen rijzen over jouw verklaringen dat jouw broer en vader werkzaam waren voor respectievelijk het nationale leger en de burgerlijke politie. De vaststelling dat jij amper kan uitweiden over hun werkzaamheden leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven.

Aangezien de werkzaamheden van jouw vader niet geloofwaardig zijn, maak jij ook niet aannemelijk dat jouw vader overleden is toen zijn controlepost werd aangevallen door de taliban. Ook jouw verklaringen hierover blijven vaag en beknopt. Gevraagd om alles te vertellen over de context rond het overlijden van jouw vader, antwoord je dat de taliban 's nachts zijn controlepost hebben aangevallen met bommen en geweren, en jouw vader samen met collega's is omgekomen (CGVS, p. 21). Gevraagd waaraan jouw vader uiteindelijk is overleden, antwoord je niet te weten hoe hij is omgekomen, maar zij geraakt zijn door kogels of 'iets anders' (ibid.). Gevraagd of hij is gestorven door kogels, een bom of nog iets anders, antwoord je deze keer te denken dat de overleden agenten gestorven zijn aan de ontploffing van hun eigen munitie en bommen die zijn afgegaan door de aanval van de taliban (ibid.). Ook ken je de namen niet van de twee à drie agenten die de aanval overleefden en ken je slechts één naam van een andere collega die overleden is (CGVS, p. 21 en 22). Verder dient aangestipt dat jij geen enkel fysiek bewijs hebt om aan te tonen dat jouw vader overleden is (CGVS, p. 22). Zo heb jij geen foto's van de begrafenis en heb je niemand iets gevraagd daarover omdat jij geen zin hebt om aan het overlijden van jouw vader te denken (ibid.). Ook kan je op geen enkele andere manier zijn overlijden aantonen.

Daarenboven maak jij de verdwijning van jouw broer R.W. niet aannemelijk. Jij verklaart dat jullie nabij de grens tussen Iran en Turkije werden beschoten en iedereen in paniek een andere kant oprende, waarna jij jouw broer niet meer zag (CGVS, p. 24 en 25). Opgemerkt dat er chaos was en jij een bepaalde kant opliep en gevraagd wat jouw broer heeft gedaan, antwoord je kortweg dat hij achterbleef (CGVS, p. 25). Gevraagd of jij tijdens die situatie niet hebt proberen te kijken wat er met jouw broer gebeurd was, antwoord je naast de kwestie dat het niet de eerste keer was dat jullie het op een lopen moesten zetten en jullie elkaar later altijd terugvonden (ibid.). Nogmaals gevraagd of jij tijdens die chaotische situatie – op het moment zelf – hebt proberen te zien wat er met jouw broer aan het gebeuren was, antwoord je dat het in een woud was en iedereen begon te lopen waardoor het onmogelijk was om iedereen in de gaten te houden (ibid.). Opgemerkt dat het in jouw geval toch logisch is dat jij je in eerste instantie om jouw broer bekommert en niet naar de rest kijkt, antwoord je dat je dat niet gedaan hebt en hem daarom verloren hebt (ibid.), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring.

Verder verklaar jij nog drie maanden in Turkije gewacht te hebben op jouw broer, maar is het opvallend hoe weinig er ondernomen werd om hem terug te vinden. Jij stelt dat jouw oom en jijzelf de smokkelaar contacteerden die weigerde om te helpen, jij zelf geen macht had om iets te ondernemen en jij jezelf niet wilde blootstellen aan gevaar om naar buiten te gaan en jouw broer te gaan zoeken (CGVS, p. 24 en 25). Uit

jouw summiere verklaringen blijkt weinig wil en vastberadenheid om jouw broer te lokaliseren. Jij legt telkens de verantwoordelijkheid bij de smokkelaar die weigerde te helpen of bij jouw oom die nog in Afghanistan was en vanop afstand weinig kon betekenen. Ook verwijst jij naar het gebrek aan mogelijkheden die jij had om jouw broer terug te vinden, maar jij toont op geen enkel moment aan wat jij zelf ondernomen hebt om hem te lokaliseren. Nochtans bleef jij nog langere tijd in de regio en was jij aanwezig op het moment dat jouw broer vermist raakte.

Ook na jouw aankomst en permanente vestiging in België is er niet veel meer ondernomen om jouw broer te lokaliseren. Jij stelt enkel dat jij het Rode Kruis hebt gevraagd om jouw broer te vinden en jouw oom in Afghanistan de smokkelaar – die niet meer antwoordt – probeert te bereiken (CGVS, p. 26). Jij slaagt er niet in concreet aan te tonen hoe jij en jouw familie jouw broer proberen te lokaliseren. Je verwijst voornamelijk naar de smokkelaar als eindpunt van jullie pogingen, maar er kan redelijkerwijze verwacht worden dat de inspanningen van jouw familie en jij verder zouden gaan om kost wat kost nieuws te krijgen over jouw broer. Daarenboven maak jij de concrete vervolgingsfeiten van de taliban weinig aannemelijk. Zo is het opmerkelijk dat zowel jouw vader als jouw broer ondanks herhaaldelijke bedreigingen van de taliban geen voorzorgsmaatregelen namen om zichzelf en hun familie te beschermen (CGVS, p. 20 en 21). Zelfs na de machtsovername in het hele land keerde jouw broer huiswaarts zonder specifieke maatregelen om zichzelf te beschermen (CGVS, p. 23). Voorts is het onduidelijk waarom de taliban na de machtsovername aan jouw broer zouden voorstellen om samen te werken (CGVS, p. 19). De taliban hadden na een lange strijd de controle over het hele land en bevonden zich plotsklaps in een zeer sterke en dominante maatschappelijke en politieke positie. Het is dan ook vreemd dat zij jouw broer die jarenlang tegen hen gestreden zou hebben zomaar deel zouden laten uitmaken van hun machtsstructuur. Ook is het merkwaardig dat jouw broer – die op een avond onderweg van de moskee naar zijn huis beschoten werd door de taliban – diezelfde nacht nog gewoon thuis zou doorbrengen terwijl hij overtuigd was dat zijn leven in groot gevaar was (CGVS, p. 24). Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat jouw broer zich niet goed voelde, jullie hem aanraadden om de nacht thuis door te brengen en jullie de volgende ochtend vertrokken zijn (ibid.).

Bovendien is het onduidelijk waarom jij nu geïnterviewd zou worden in dit hele gebeuren. Jouw vader en broer waren volgens jouw verklaringen immers degenen die voor de overheid werkten en zelf ben jij nooit persoonlijk bedreigd (CGVS, p. 24). Ook was jouw jongere broer in april 2023 al 14 jaar oud (verklaring DVZ, punt 18) – hetgeen zeer dicht bij jouw eigen leeftijd bij vertrek ligt – en heeft hij geen persoonlijke problemen in jouw dorp in Afghanistan. Hierover vertel jij dat jouw broer nog jong is maar het wel degelijk gevaarlijk is voor hem ook (vragenlijst CGVS, punt 5).

Ten slotte verklaar jij dat de taliban na jouw vertrek nog één keer zijn langsgekomen bij jouw huis om naar jou te vragen (CGVS, p. 26). Er dient echter opgemerkt te worden dat jouw verklaringen hierover zeer vaag zijn. Gevraagd welke taliban langsgekomen, antwoord je dat niet te weten, dat het 'gewone' taliban zijn en zij daar nu werken en de macht hebben (ibid.). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat jij – gezien jouw regelmatig contact met het thuisfront (CGVS, p. 18 en 19) – meer informatie zou hebben over de identiteit van de lokale taliban die op heden ook de lokale machthebbers zijn. Het feit dat jij geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt over de vervolgingsfeiten na vertrek belet dat jouw beweringen als vaststaand worden beschouwd.

Het geheel aan bovenstaande vaststellingen toont aan dat jij niet aannemelijk maakt een risico op vervolging te lopen bij terugkeer naar Afghanistan.

De door jouw voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Wat betreft de door jou voorgelegde familiefoto dient te worden opgemerkt dat hieruit geen persoonlijke vrees bij terugkeer blijkt. Er dient nog toegevoegd dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De taskara's, werkdocumenten en – foto's van jouw broer en de werkfoto's van jouw vader werden hierboven reeds besproken.

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de **EUAA Country Guidance: Afghanistan** van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidanceafghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende

elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden, enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reële risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat het geweldsniveau, de schaal van het willekeurig geweld, en de impact van het conflict in Afghanistan voor 15 augustus 2021 regionaal erg verschillend waren. Deze sterke regionale verschillen typeerden het conflict in Afghanistan. In sommige provincies was er sprake van een open strijd waardoor er voor die regio's slechts minimale individuele elementen vereist waren om aan te tonen dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar de betrokken provincie aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet. In andere Afghaanse provincies was de omvang en de intensiteit van het geweld beduidend lager dan in de provincies waar openlijk gevochten werd, waardoor er voor die regio's niet kon gesteld worden dat de mate van willekeurig geweld dermate hoog was dat er zwaarwegende gronden bestonden om aan te nemen dat elke burger die terugkeert naar het betrokken gebied aldaar een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, tenzij de verzoeker aannemelijk maakte dat er in zijn hoofde persoonlijke omstandigheden bestonden die het reële risico om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld verhoogden (HvJ, 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, nr. C-465/07, § 39). Tot slot waren er nog een beperkt aantal provincies waar het niveau van willekeurig geweld dermate laag was dat in het algemeen kon gesteld worden dat er geen reëel risico bestond voor burgers om persoonlijk getroffen te worden door het willekeurig geweld dat plaatsvond in de provincie.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie **EASO Afghanistan Security Situation Update** van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de **COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie** van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, **EUAA Afghanistan Security Situation** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de **COI Focus Afghanistan: Veiligheidsincidenten (<ACLED)** per provincie tussen 16 augustus 2021 en 30 juni 2022 van 23 september 2022 en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is.

Het einde van de strijd tussen de vroegere overheid en de taliban ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Waar voor de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan te wijten was aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en ISKP anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Sinds de machtsovername van de taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenden zich af in 2022 en de eerste helft van 2023.

UNAMA registreerde in de tien maanden na 15 augustus 2021 in totaal 2.106 burgerslachtoffers (waarvan 700 dodelijke), voornamelijk ten gevolge van aanslagen van ISKP op niet-militaire doelwitten waarbij vooral religieuze minderheden werden getroffen en, in mindere mate, als gevolg van 'unexploded ordnance'. Ditzelfde patroon zette zich verder in de tweede helft van 2022. UCDP registreerde in de periode tussen de machtsovername in augustus 2021 en 22 oktober 2022 1.086 dodelijke burgerslachtoffers. In de periode van 15 augustus 2021 tot 30 mei 2023 registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij

IED-aanvallen op (vnl. sjjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ook in de periode februari-april 2023 waren IED-aanvallen (79 slachtoffers, waarvan 13 dodelijke) en 'explosive remnants of war' (117 slachtoffers) de belangrijkste oorzaak van burgerslachtoffers.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de taliban en tegen sjjiitische burgers.

ISKP gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de taliban, vooral in landelijke regio's, dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd sinds de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Bij vier grote zelfmoordaanslagen van ISKP, die gericht waren op de Hamid Karzai luchthaven, twee sjjiitische moskeeën en een militair hospitaal, vielen in totaal 264 dodelijke slachtoffers en 533 gewonden, wat ongeveer 70% van het totaal aantal burgerslachtoffers in de periode tussen 15 augustus 2021 en 15 februari 2022 uitmaakte. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april opnieuw sprake van een patroon van aanslagen van ISKP op voornamelijk sjjiitische doelwitten in stedelijke gebieden. Grootchalige aanslagen vonden in de maanden die volgden voornamelijk plaats in Kabul en waren gericht tegen de sjjiitische gemeenschap aldaar. ISKP, dat een 4000-tal militanten zou tellen, is aanwezig in quasi heel Afghanistan, maar heeft een sterkere aanwezigheid in het oosten, het noorden en in Kabul. De aanwezigheid van ISKP in deze gebieden is echter niet van die aard dat er kan gesteld worden dat ze de controle hebben over het grondgebied. De taliban voerden raids uit op schuilplaatsen waar ISKP-leden zich bevinden en voerden hierbij arrestaties uit. De taliban voerden verder gerichte aanvallen en targeted killings uit op vermeende ISKP-leden. Hierbij moet worden opgemerkt dat deze acties doelgericht van aard waren en slechts in beperkte mate burgerslachtoffers veroorzaakten.

ACLED registreerde in de periode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul en Panjshir, gevolgd door Baghlan, Nangarhar en Takhar. Dodelijke slachtoffers vielen er volgens UCDP in de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 in hoofdzaak in de provincie Kabul. De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. UNOCHA rapporteerde in de periode 1 januari – 30 november 2021 759.000 nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, waarvan 98% dateerde van voor de machtsovername door de taliban. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt.

De machtsovername door de taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode voor de machtsovername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen. Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst. Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties

zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting. Je bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

Je laat na het bewijs te leveren dat je specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met jouw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die er op wijzen dat er in jouw hoofde omstandigheden bestaan die tot gevolg hebben dat je een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socioeconomische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel “in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn”, een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn; onder andere is het gemiddelde inkomen met een derde gedaald, is de tewerkstellingsgraad gedaald, en bevindt een deel van de bevolking zich in een situatie van voedselonzeekerheid of loopt ze het risico om in zulke situatie terecht te komen. UNOCHA geeft aan dat 55 % van de bevolking in 2022 humanitaire hulp nodig heeft (waarvan 9,3 miljoen personen in ‘extreme need’) en WFP geeft aan dat meer dan de helft van de bevolking voedselonzeekerheid kent.

*Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 **kan uitgaan van of veroorzaakt worden door:** “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat **dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden** en dat het dus niet volstaat dat die*

schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat **gevaaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...)** Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatierichtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat **een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.**

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat **specifiek en individueel** van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij **op intentionele en gerichte wijze** zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) **niet opzettelijk** werd ontzegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de **EUAA Country Guidance** van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, **tenzij** er sprake is van het **opzettelijk gedrag van een actor**.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie **EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, **EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City** van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Shari en de **EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments** van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afghaanse overheid was voor de machtsovername door de taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsovername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afghaanse economie. Het optreden van de taliban na de machtsovername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Dit heeft slechts een beperkte impact gehad op de Afghaanse economie. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afghaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de

humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en de overstromingen van de zomer van 2022 een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hoewel het economische beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt uit de beschikbare landeninformatie verder niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsovername door de taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precare socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

Je toonde evenmin aan dat je bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij je niet in staat zou zijn om in jouw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (**EASO Afghanistan Country Focus** van januari 2022, **EUAA Afghanistan: Targeting of individuals** van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, **EUAA Country Guidance Afghanistan** van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance/afghanistan-january-2023>) en **EUAA Key**

socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf)

kan niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar jouw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Vlak na de machtsovername door de taliban werd het internationaal luchtverkeer van en naar Afghanistan opgeschort, maar dit werd hervat in de eerste helft van 2022. Ook paspoorten werden opnieuw afgeleverd door de taliban. Sommige personen konden geen paspoort verkrijgen. Er werd gerapporteerd dat personen aan de grens werden verhinderd om het land te verlaten of aan checkpoints werden gecontroleerd. Het gaat over personen met een specifiek profiel, voornamelijk gelinkt aan de voormalige overheid en veiligheidsdiensten. Voor het overige zijn er weinig directe beperkingen opgelegd en kunnen burgers zich vrij verplaatsen.

Uit de landeninformatie blijkt niet dat in het algemeen kan gesteld worden dat personen die terugkeren uit het buitenland of het Westen het risico lopen dat nodig is om te kunnen spreken van een gegronde vrees voor vervolging. Personen die terugkeren naar Afghanistan kunnen door de taliban of de maatschappij met argwaan bekeken worden en geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kunnen slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. De taliban toont enerzijds begrip voor personen die het land verlaten omwille van economische redenen en stelt dat dit niets te maken heeft met een angst voor de taliban, maar anderzijds bestaat een narratief ten aanzien van de 'elites' die Afghanistan verlaten, die niet als goede Afghanen of moslims beschouwd worden. Wat betreft de negatieve perceptie blijkt nergens in de aanwezige informatie dat het eventuele bestaan hiervan aanleiding zou geven tot situaties van vervolging of ernstige schade. De taliban riep daarnaast meermaals op aan Afghanen in het buitenland om terug te keren naar Afghanistan.

Voorts werd er gerapporteerd over enkele terugkeerders die het slachtoffer werden van geweld. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat deze incidenten verband houden met hun specifieke profiel, en niet gerelateerd waren aan hun verblijf buiten Afghanistan. Indien er ernstige en aangetoonde problemen zouden zijn met de manier waarop de taliban terugkerende Afghanen behandelt, zou dit gemeld zijn door een van de instellingen of organisaties die de situatie in het land in het oog houden.

Bij de individuele beoordeling van de vraag of er al dan niet een redelijke mate van waarschijnlijkheid is dat de verzoeker met vervolging wordt geconfronteerd omwille van een verblijf in het buitenland of gepercipieerde verwestering, moet rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

In jouw geval haal je geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat jij, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie of van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming. Evenmin blijkt uit jouw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat je voor jouw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat je een specifiek profiel hebt dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban jou niet zal viseren bij een terugkeer naar jouw land van herkomst. Bovendien breng je zelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat jij in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. Je dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijf je echter in gebreke.

Daarenboven moet worden vastgesteld dat je minstens tot jouw 15 jaar in Afghanistan hebt verbleven, waaruit kan worden afgeleid dat jij in Afghanistan al een zekere maturiteit had en gevormd was naar de Afghaanse waarden en normen. Ook dient opgemerkt dat jij Afghanistan slechts iets meer dan 1,5 jaar geleden verlaten hebt en jij nog maar sinds september 2022 in één en hetzelfde land verblijft, nl. België. Bovendien stel je vijf jaar onderwijs te hebben gevolgd in Afghanistan, waar jij vakken volgde als wiskunde, fysica, chemie, Pashtu, Dari en tekenen (verklaring DVZ, punt 11 en CGVS, p. 6). Voorts ben jij zo'n twee jaar naar de madrasa gegaan (ibid.). Naast deze vormen van onderwijs hield jij jou voornamelijk bezig met bidden, huishoudelijke taken, boodschappen doen en afspreken met vrienden om cricket te spelen of om te praten en lachen (CGVS, p. 6 en 7). Daarenboven wonen jouw moeder, jouw twee zussen en jouw jongere broer nog steeds in jouw geboortedorp in Afghanistan (verklaring DVZ, punt 16a en 18). Hierboven werd reeds aangetoond dat er geen geloof kan gehecht worden aan de verdwijning jouw oudere broer R.W. en het overlijden van jouw vader, hetgeen doet vermoeden dat jij de Belgische asielautoriteiten geen zicht wenst te bieden op jouw volledig, huidig netwerk in jouw regio van herkomst. Ook jouw maternale oom woont nog in jouw geboortedorp (CGVS, p. 16). Hierdoor kan niet worden aangenomen dat je totaal vervreemd zou zijn van de Afghaanse waarden en normen, of dat je zich deze niet meer eigen zou kunnen maken bij terugkeer.

Wat jouw leven in België betreft dient opgemerkt dat jij zelf aangeeft dat je nog hard moet werken om jouw taal te verbeteren (CGVS, p. 18). Jij gaat naar school en in jouw vrije tijd sport jij in de fitness van het opvangcentrum of ga jij met andere Afghanen en Arabieren voetballen of volleyballen op een pleintje in de buurt (CGVS, p. 17). Je verklaart nog niet te hebben gewerkt in België, maar binnenkort wel een maandje te zullen werken bij de lokale groendienst (CGVS, p. 18). Verder geef jij aan dat jij dankzij de mensen en regels in het centrum jouw religie nog steeds kan praktiseren en respecteren en jij kan bidden waar jij woont (ibid.). Opgemerkt dat je al even in België bent en gevraagd of bepaalde ideeën of meningen van jou beïnvloed zijn door jouw verblijf in het Westen, antwoord je dat je onderweg naar België altijd dacht dat je vuile en moeilijke jobs zou moeten doen, maar jij bij aankomst geleerd hebt dat je ook gewoon les en een opleiding kan volgen en een normale job met een normaal inkomen kan uitoefenen en jij niet per se méér moet werken dan andere mensen (ibid.).

Er dient echter opgemerkt dat hieruit enkel een voorkeur blijkt voor een bepaalde westerse levensstijl zonder dat jouw gedachtengoed fundamenteel veranderd is. Er kan dan ook aangevoerd worden dat aanpassingen aan de in Afghanistan geldende normen en waarden op vlak van dergelijke gedragingen geen vervolging of ernstige schade inhouden. Uit jouw verklaringen blijkt dan ook nergens dat je niet in staat zou zijn om je terug te vestigen in Afghanistan, jouw land van herkomst.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. Je bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

Ik vestig de aandacht van de staatssecretaris voor Migratie- en Asielbeleid op het feit dat u minderjarig bent en dat bijgevolg het Verdrag inzake de rechten van het kind van 20 november 1989, geratificeerd door België, op u moet worden toegepast.

(...)"

2. Het verzoekschrift

2.1. In wat zich aandient als een enig middel beroept verzoeker zich op een manifeste appreciatiefout, alsook op de schending van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951, van de artikelen 48/3, 48/4 en 48/6 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet) en van artikel 16 van het koninklijk besluit van 11 juli 2003 tot regeling van de werking van en de rechtspleging voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

2.2. Verzoeker betwist de motieven van de bestreden beslissing en besluit dat zijn vluchtrelaas wel degelijk geloofwaardig is.

Verzoeker vraagt in hoofddorde om hem als vluchteling te erkennen, minstens hem de subsidiaire beschermingsstatus te verlenen en in ondergeschikte orde om de bestreden beslissing te vernietigen en terug te sturen naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen voor verder onderzoek.

2.3. Verzoeker voegt de volgende stukken bij zijn verzoekschrift (zie inventaris bij het verzoekschrift):

“3. Human Right Watch, “No Forgiveness for People Like You - Executions and Enforced Disappearances in Afghanistan under the Taliban”, 30 november 2021, beschikbaar op: <https://www.hrw.org/report/2021/11/30/no-forgivenesspeople-you/executions-and-enforced-disappearances-afghanistan>

4. Ghandara, “Taliban Takes Revenge On Former Afghan Security Forces”, 12 oktober 2021, beschikbaar op: <https://gandhara.rferl.org/a/taliban-revengeafghan-security-forces/31505696.html>

5. The Guardian, “The Taliban shot my wife in the head: ex-UK government contractor”, 16 januari 2022, beschikbaar op: <https://www.theguardian.com/world/2022/jan/16/the-taliban-shot-my-wife-in-the-head-ex-uk-government-contractor>

6. , “Afghanistan dispatches: ‘Anyone on the Taliban’s blacklist is in great danger’”, 26 oktober 2021, beschikbaar op: <https://www.jurist.org/news/2021/10/afghanistan-dispatches-anyone-on-the-talibans-blacklist-is-in-great-danger/>”

3. De aanvullende nota's

3.1. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) ontvangt vanwege verweerder een aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waarin hij zijn analyse van de veiligheidssituatie en de socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan, alsook van het risico ingeval van verwestering actualiseert. In de aanvullende nota is een weblink opgenomen naar de volgende landeninformatie:

- het rapport “COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments” van EUAA van 4 november 2022;
- het rapport “Country Guidance: Afghanistan” van EUAA van januari 2023;
- het rapport “Afghanistan Security Situation” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “Afghanistan Country Focus” van EASO van januari 2022;
- het rapport “Afghanistan – Country Focus” van EUAA van december 2023;
- het rapport “Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City” van EASO van augustus 2020;
- het rapport “Afghanistan: Targeting of individuals” van EUAA van augustus 2022;
- het rapport “Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan” van UNAMA van juni 2023;
- de COI Focus “Afghanistan. Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban” van Cedoca van 14 december 2023.

In zijn aanvullende nota vermeldt verweerder tevens het rapport “EASO Afghanistan Security Situation Update” van EASO van september 2021, waarvan niet in de aanvullende nota, doch wel in de bestreden beslissing een weblink wordt opgenomen.

3.2. De Raad ontvangt vanwege verzoeker een eerste aanvullende nota, overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, waaraan hij de volgende documenten toevoegt:

- Brief van de gemeente Rendeux (stuk 7);
- Mail naar inschrijving als vrijwilliger bij de vereniging “c. b.” (stuk 8) ;
- Attest van deelname – M. M. (stuk 9).”

3.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een tweede aanvullende nota neer waaraan hij een getuigenis van leerkrachten en een attest van zijn opvangcentrum toevoegt.

4. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen de beslissingen van de commissaris-generaal beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig

wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van een Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-2006, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133). Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoekers om internationale bescherming daarop. Hij dient verder niet op elk aangevoerd argument in te gaan.

De Raad is het enige rechtscollege dat bevoegd is om kennis te nemen van de beroepen ingediend tegen de beslissingen van de commissaris-generaal. In toepassing van de richtlijn 2011/95/EU moet de Raad zijn bevoegdheid uitoefenen op een wijze die tegemoet komt aan de verplichting om “*een daadwerkelijk rechtsmiddel bij een rechterlijke instantie*” te voorzien in de zin van artikel 46 van de richtlijn 2013/32/EU. Hieruit volgt dat wanneer de Raad een beroep onderzoekt dat werd ingediend op basis van artikel 39/2, § 1 van de Vreemdelingenwet, hij gehouden is de wet uit te leggen op een manier die conform is aan de vereisten van een volledig en *ex nunc*-onderzoek die voortvloeien uit artikel 46, § 3 van de richtlijn 2013/32/EU.

Op grond van artikel 49/3 van de Vreemdelingenwet worden de verzoeken om internationale bescherming hierna bij voorrang onderzocht in het kader van het Vluchtelingenverdrag, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, en vervolgens in het kader van artikel 48/4 van dezelfde wet. De Raad moet daarbij een gemotiveerd arrest vellen dat aangeeft op welke redenen een verzoeker om internationale bescherming al dan niet voldoet aan de criteria, zoals bepaald in de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet.

5. Bewijslast en samenwerkingsplicht

Het wettelijke kader omtrent de bewijslast en samenwerkingsplicht wordt heden uiteengezet in de artikelen 48/6 en 48/7 van de Vreemdelingenwet, die de omzetting betreffen van artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU en bijgevolg in het licht van deze Unie-rechtelijke bepalingen moeten worden gelezen.

De in artikel 4 van de richtlijn 2011/95/EU vervatte ‘beoordeling van feiten en omstandigheden’ in het kader van een onderzoek naar aanleiding van een verzoek om internationale bescherming, verloopt in twee onderscheiden fasen.

De eerste fase betreft de vaststelling van de feitelijke omstandigheden die bewijselementen tot staving van het verzoek kunnen vormen. De in artikel 4, lid 1 van de richtlijn 2011/95/EU en artikel 13, lid 1 van de richtlijn 2013/32/EU beoogde samenwerkingsplicht, die is beperkt tot deze eerste fase, houdt in dat het in beginsel aan de verzoeker om internationale bescherming toekomt om alle nodige elementen ter staving van zijn verzoek, zoals vermeld in artikel 48/6, §1, tweede lid van de Vreemdelingenwet, zo spoedig mogelijk aan te brengen opdat de relevante elementen van zijn verzoek kunnen worden bepaald. De verzoeker moet aldus een inspanning doen om dit verzoek te onderbouwen, onder meer aan de hand van verklaringen, schriftelijke bewijzen, zoals documenten en stukken, of ander bewijsmateriaal. Indien de door de verzoeker aangevoerde elementen om welke reden ook niet volledig, actueel of relevant zijn, is het aan de met het onderzoek belaste instanties om actief met de verzoeker samen te werken om alle elementen te verzamelen die het verzoek kunnen staven. Daarnaast moeten deze instanties ervoor zorgen dat nauwkeurige en actuele informatie wordt verzameld over de algemene situatie in het land van oorsprong en, waar nodig, in landen van doorreis.

De tweede fase betreft de beoordeling in rechte van deze gegevens door de met het onderzoek belaste instanties, waarbij wordt beslist of, in het licht van de feiten die een zaak kenmerken, is voldaan aan de materiële voorwaarden, omschreven in de artikelen 48/3 of 48/4 van de Vreemdelingenwet, voor de toekenning van internationale bescherming. Hier wordt beoordeeld wat de gevolgen zijn van de tot staving van het verzoek ingediende elementen, en dus wordt beslist of die elementen daadwerkelijk kunnen voldoen aan de voorwaarden voor de toekenning van de gevraagde internationale bescherming.

Dit onderzoek van de gegrondheid van het verzoek behoort tot de uitsluitende bevoegdheid van de met het onderzoek belaste instanties zodat in deze fase een samenwerkingsplicht niet aan de orde is (HvJ 22 november 2012, C-277/11, M.M., pt. 64-70).

De beoordeling van een verzoek om internationale bescherming moet plaatsvinden op individuele wijze. Overeenkomstig artikel 48/6, § 5 van de Vreemdelingenwet moet, onder meer, rekening worden gehouden met alle relevante informatie in verband met het land van herkomst op het tijdstip waarop een beslissing inzake het verzoek wordt genomen, met inbegrip van de wettelijke en bestuursrechtelijke bepalingen die gelden in het land van herkomst en de wijze waarop deze worden toegepast, alsook met de door de verzoeker overgelegde documenten en afgelegde verklaringen. Consistentie, voldoende detaillering en specificiteit alsook voldoende aannemelijkheid vormen indicatoren op basis waarvan de geloofwaardigheid van de verklaringen kan worden beoordeeld, rekening houdend met de individuele omstandigheden van de

betrokken verzoeker. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet in deze evenwel gaan om die elementen die de nood aan internationale bescherming kunnen rechtvaardigen.

Wanneer een verzoeker bepaalde aspecten van zijn verklaringen niet staakt met schriftelijke of andere bewijzen, dan bepaalt artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet dat deze aspecten geen bevestiging behoeven indien aan de volgende cumulatieve voorwaarden is voldaan:

- “a) de verzoeker heeft een oprechte inspanning geleverd om zijn verzoek te staven;*
- b) alle relevante elementen waarover de verzoeker beschikt, zijn voorgelegd, en er is een bevredigende verklaring gegeven omtrent het ontbreken van andere bewijskrachtige elementen;*
- c) de verklaringen van de verzoeker zijn samenhangend en aannemelijk bevonden en zijn niet in strijd met de algemene en specifieke informatie die gekend en relevant is voor zijn verzoek;*
- d) de verzoeker heeft zijn verzoek om internationale bescherming zo spoedig mogelijk ingediend, of hij heeft goede redenen kunnen aanvoeren waarom hij nagelaten heeft dit te doen;*
- e) de algemene geloofwaardigheid van de verzoeker is komen vast te staan.”*

6. Over de procedurele noden in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet

6.1. Artikel 48/9, § 1 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt: *“De vreemdeling die een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend overeenkomstig artikel 50, § 3, eerste lid, heeft de mogelijkheid om op omstandige en precieze wijze in een vragenlijst, die hij beantwoordt vóór de in artikel 51/10 bedoelde verklaring, de elementen aan te brengen waaruit zijn bijzondere procedurele noden blijken, teneinde aanspraak te kunnen maken op de rechten en te kunnen voldoen aan de verplichtingen voorzien in dit hoofdstuk.”*

6.2. In de bestreden beslissing wordt gemotiveerd dat: *“Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in jouw administratief dossier, van oordeel is dat er in jouw hoofde, als niet-begeleide minderjarige, bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.*

Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er jou in het kader van de behandeling van jouw verzoek door het Commissariaat-generaal steunmaatregelen verleend. Meer bepaald kreeg je een voogd toegewezen die je bijstaat in het doorlopen van de asielprocedure; werd het persoonlijk onderhoud afgenomen door een gespecialiseerde protection officer, die binnen de diensten van het Commissariaat-generaal een specifieke opleiding volgde om minderjarigen op een professionele en verantwoorde manier te benaderen; heeft het persoonlijk onderhoud plaatsgevonden in het bijzijn van jouw voogd en advocaat die in de mogelijkheid verkeerden om opmerkingen te formuleren en stukken neer te leggen; en werd er bij de beoordeling van jouw verklaringen rekening gehouden met jouw jeugdige leeftijd en maturiteit, zoals aangegeven in de attesten die je neerlegde, evenals met de algemene situatie in jouw land van herkomst.

Gelet op wat voorafgaat is het CGVS dan ook van oordeel dat de elementen die voorliggen niet kunnen volstaan om te besluiten dat je niet bij machte was om naar behoren aan de procedure deel te nemen. In de gegeven omstandigheden kan bijgevolg redelijkerwijze worden aangenomen dat jouw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat je kunt voldoen aan jouw verplichtingen.”

Deze motieven worden door verzoeker op geen enkele wijze betwist. Verzoeker wijst in zijn verzoekschrift weliswaar op zijn jeugdige leeftijd, doch hij betreft dit op generlei wijze op het bestaan van bijzondere procedurele noden in zijn hoofde in de zin van artikel 48/9 van de Vreemdelingenwet.

Gelet op voorgaande, heeft de commissaris-generaal terecht geoordeeld dat er mag worden van uitgegaan dat verzoekers rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat hij kan voldoen aan zijn verplichtingen.

7. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

7.1. Verzoeker verklaart Afghanistan te zijn ontvlucht omwille van het werk van zijn vader en zijn broer R.W. voor de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten. Zijn vader kwam om bij een aanval op de controlepost waar hij werkte. Zijn broer werd na de machtsovername op straat aangesproken door de taliban. Voor de samenvatting van verzoekers vluchtmotieven verwijst de Raad naar het feitenrelaas in de bestreden beslissing, waarvan de uiteenzetting door verzoeker niet wordt betwist.

7.2. De Raad is er zich van bewust dat de machtsovername door de taliban een impact heeft gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt

worden dat, in vergelijking met de periode vóór de machtsovername, waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. De Raad oordeelt aldus dat er wel degelijk voldoende informatie voorhanden is om de nood aan internationale bescherming, zowel op grond van artikel 48/3 als op grond van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet, te analyseren. Het betoog van verzoeker, wiens verzoekschrift doorspekt is met landeninformatie, doet hierover niet anders denken.

7.3. Na lezing van het rechtsplegingsdossier besluit de Raad dat verzoeker niet aannemelijk heeft gemaakt dat hij zijn land van herkomst is ontvlucht of dat hij er niet zou kunnen terugkeren omwille van een gegronde vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Er kan inderdaad geen geloof worden gehecht aan verzoekers vluchtrelaas. In de bestreden beslissing motiveert de commissaris-generaal op goede gronden dat:

(i) geen geloof kan worden gehecht aan de werkzaamheden van verzoekers broer R.W. en van zijn vader bij respectievelijk het voormalige Afghaanse leger en de voormalige Afghaanse politie, gelet op zijn vage, gebrekkige en tegenstrijdige verklaringen en de relatieve bewijswaarde van de door hem dienaangaande voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier), terwijl verzoekers jeugdige leeftijd niet kan worden aanvaard ter verschoning van zijn gebrekkige kennis over het werk van zijn broer en zijn vader:

“Eerst en vooral dient te worden opgemerkt dat jij de profielen van jouw broer als soldaat bij het nationale leger en van jouw vader als lid van de burgerlijke politie niet aannemelijk maakt. Aangezien jij jouw vlucht uit Afghanistan direct linkt aan het werk van jouw broer en vader en de vervolging van jouw familie die hieruit voortvloeide, wordt de geloofwaardigheid voor jouw persoonlijke vrees hierdoor ernstig gefnuikt, gezien hun job een rechtstreekse impact had op de veiligheid en maatschappelijke positie van jouw gezin.

Zo leg je zeer vage en oppervlakkige verklaringen af in verband met de taken van jouw broer R.W.. Hiernaar gevraagd, antwoord je dat je het niet weet, je nooit op zijn werk bent geweest en jouw broer werkte, patrouilleerde, tijd doorbracht met collega's, kookte en poetste (zie notities persoonlijk onderhoud CGVS d.d. 19.07.2023 (verder CGVS), p. 13). Verder stel je dat jouw broer thuis nooit praatte over zijn werk omdat jouw moeder dan begon te huilen (ibid.). Gevraagd of jouw broer deelnam aan gevechten, antwoord je instemmend, maar gevraagd wat jij hierover weet, houd jij het opnieuw op zeer vage en algemene verklaringen (ibid.). Zo antwoord je het niet precies te weten, maar dat jouw broer wel enkele keren omsingeld was door vijanden en hij dan zijn familie opbelde om te vragen om voor hem te bidden (ibid.). Verder dient te worden opgemerkt dat jij in eerste instantie aangaf geen mensen van het werk van jouw broer te kennen en niet te weten wie zijn leidinggevende was (CGVS, p. 14). Wat later verklaar je dan weer dat jouw broer wel soms praatte over ene T. (ibid.). Behalve zijn naam weet jij echter helemaal niets over die persoon (ibid.).

Voorts weet jij wel nog dat jouw broer eerst gestationeerd was in Kunduz om vervolgens overgeplaatst te worden naar Nangarhar, maar kan jij hier op geen enkel moment over uitweiden. Zo weet je niet waar in Kunduz hij gewerkt heeft of hoe lang hij in Kunduz en hoe lang hij in Nangarhar gestationeerd was (CGVS, p. 14). Zelfs als gevraagd wordt om een tijdsindicatie bij benadering te geven, moet je het antwoord schuldig blijven en antwoord je niet te willen gokken of liegen (CGVS, p. 15). Gevraagd waarom hij is overgeplaatst van Kunduz naar Nangarhar, antwoord je vaagweg dat het niet zijn eigen keuze was maar die van zijn bazen (ibid.). Gevraagd naar de reden van die overplaatsing, antwoord je geen idee te hebben (ibid.).

Het is zeer opvallend dat jij steevast blijft vasthouden aan vage en oppervlakkige verklaringen over de werkplaatsen, activiteiten en collega's van jouw broer maar jij op geen enkel moment gedetailleerde en doorleefde informatie kan geven.

Daarnaast dient aangestipt dat jij tijdens de verschillende onderhouds in het kader van jouw asielprocedure in België uiteenlopende verklaringen hebt afgelegd over de leeftijd van jouw broer. Zo verklaarde jij tijdens het interview voor niet-begeleide minderjarigen (verder NBMV) dat jouw broer R.W. ongeveer 23 jaar oud was (NBMV, p. 3), terwijl jij later op de DVZ aangaf dat hij 31 jaar was (verklaring DVZ, punt 18). Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat je bij aankomst in België geen idee had over jouw eigen leeftijd en die van jouw gezinsleden en jij gewoon iets gezegd hebt om dat dan later na contact met jouw familie te corrigeren (CGVS, p. 18). Hoewel nog kan aangenomen worden dat jij de exacte leeftijd van jouw broer niet kende is het wel opmerkelijk dat de leeftijd die jij hem bij aankomst toedichtte acht jaar verschilde van zijn werkelijke leeftijd. [...]

Verder leg jij wel enkele werkdocumenten van jouw broer voor, maar slaag jij er niet in om gedetailleerde en doorleefde informatie over te geven over de inhoud en herkomst van die documenten. Je benoemt wel nog twee ID-badges en twee certificaten, maar weet niets over de inhoud van het derde werkdocument dat in het

Dari is opgesteld (CGVS, p. 16). Je verklaart dat jij het uit schrik niet durfde te laten vertalen door anderen (ibid.), hetgeen niet kan overtuigen als verklaring. Er kan verwacht worden dat jij jou informeert over de documenten die jij voorlegt ter staving van jouw verzoek. Ook dient te worden opgemerkt dat jij zelf Dari volgde op school en op zijn minst enige kennis moet hebben (CGVS, p. 6). Ook heb jij geen idee waar jouw oom die documenten precies gevonden heeft om ze naar jou op te sturen (CGVS, p. 16). Opgemerkt dat het allemaal vrij oude documenten zijn en gevraagd naar recentere werkdocumenten van jouw broer, antwoord jij daar geen informatie over te hebben (ibid.).

De werkdocumenten an sich zijn onvoldoende om aan te tonen dat jouw broer gediend zou hebben bij het nationale leger. Documenten kunnen jouw verklaringen pas ondersteunen wanneer deze geloofwaardig bevonden worden en in lijn liggen met de beschikbare informatie. Bovendien zijn de documenten slechts kopieën waardoor niet met zekerheid aangetoond kan worden of het kopieën van een authentiek stuk betreffen. Of jouw broer al dan niet de persoon is die genoemd wordt in de documenten kan ook niet met zekerheid bevestigd worden.

Daarnaast leg jij zeven foto's voor van jouw broer op zijn werk, maar slaag jij er ook hier niet in om gedetailleerde informatie te geven. Zo kan je geen enkele foto – behalve die aan de door jou herkende Kabul-tunnel – situeren in plaats en tijd en heb je geen informatie over de verschillende collega's die op de foto staan met jouw broer (CGVS, p. 16 en 17). Jij duidt wel nog T. aan (ibid.), maar zoals hierboven reeds aangehaald heb jij behalve zijn voornaam geen enkele andere informatie over die persoon (CGVS, p. 14). Er dient nog toegevoegd dat aan privéfoto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Gevraagd naar foto's waarop jij te zien bent met jouw broer, antwoord jij in eerste instantie dat jij nog een kind was toen hij volwassen was en het onmogelijk was om samen een foto te hebben om meteen erna toe te voegen dat jullie 'mogelijks' wel een foto hebben samen maar jij daarop niet herkenbaar bent (CGVS, p. 16). Gevraagd hoe wij kunnen weten dat de persoon die genoemd wordt op de werkdocumenten en te zien is op de foto's jouw broer is, antwoord je dat jullie fysiek op elkaar gelijken en er ook naar de taskara's kan gekeken worden (ibid.).

Uit informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, blijkt echter dat de betrouwbaarheid van Afghaanse documenten erg twijfelachtig is. Een kopie van deze informatie werd toegevoegd aan het administratief dossier (Administratief dossier - Blauwe map, stuk 2). Corruptie is wijdverbreid bij het verkrijgen van documenten. Veel valse Afghaanse documenten zijn, ook na gedegen onderzoek door Afghaanse deskundigen, niet van authentieke documenten te onderscheiden. Afghaanse documenten, in casu de taskara's van jouw familie en de werkdocumenten van jouw broer, hebben daarom slechts een zeer beperkte waarde.

Ook over de werkzaamheden van jouw vader bij de burgerlijke politie blijven jouw verklaringen vaag en zeer summier. Zo stel je dat jouw vader zijn controlepost moest verdedigen en bij zijn collega's moest blijven, en hij daarnaast ook moest patrouilleren en ondersteuning bieden aan nabijgelegen controleposten die onder vuur lagen (CGVS, p. 7). Daar houdt jouw kennis echter op. Je verklaart dat jouw vader – net als jouw broer – thuis niet praatte over zijn werk, in het geval van jouw vader om jullie niet te laten schrikken (ibid.). Behalve de eerder opgesomde taken verklaar je verder niets te weten over wat jouw vader en zijn collega's uitspookten in hun controlepost (ibid.). Gevraagd wat jij weet over de gevechten waaraan jouw vader deelnam, antwoord je het niet precies te weten, maar hij bijna elke dag moest vechten en hij jullie als hij thuiskwam vertelde waar hij gevochten had (CGVS, p. 8). Gevraagd wat jij weet over de gevechten in zijn eigen checkpoint tegen de taliban, antwoord je er niets over te weten, behalve dat zijn controlepost in de frontlinie lag (ibid.). Ook weet je niet hoe vaak de taliban zijn checkpoint aanvielen of hoe vaak jouw vader naar andere controleposten moest gaan om te helpen (ibid.).

Verder leg je inconsistente en vage verklaringen af over de collega's van jouw vader. In eerste instantie geef je aan niemand te kennen van het werk van jouw vader (CGVS, p. 8) om daarna toch meerdere namen van collega's uit zijn controlepost op te sommen (CGVS, p. 9). Je weet echter niet waarvan zij allemaal afkomstig waren (ibid.). Voorts noem je nog de leidinggevende van jouw vader, maar ken je behalve zijn voornaam en zijn afkomst uit Kot-district geen andere informatie (CGVS, p. 8 en 9).

Ook weet je niet of jouw vader – voorheen een gewone arbeider en landbouwer – enige opleiding of training volgde in het kader van zijn nieuwe job bij de burgerlijke politie (CGVS, p. 10).

Daarnaast leg jij meerdere foto's voor van jouw vader, maar slaag jij er niet in om hier enige betekenisvolle uitleg bij te geven. Je weet wel nog dat ze in zijn controlepost zijn genomen, maar hebt geen idee wanneer of wie de collega's zijn die samen met jouw vader op de foto staan (CGVS, p. 11 en 12). Ook weet je niet waar jouw oom die foto's gevonden heeft en verklaar je die foto's in Afghanistan zelf nooit eerder te hebben gezien (CGVS, p. 11). Er dient nog toegevoegd dat aan privéfoto's weinig bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld.

Over werkdocumenten van jouw vader leg jij dan weer inconsistente verklaringen af. Hiernaar gevraagd, antwoord je in eerste instantie dat jouw vader die niet had omdat hij maar een 'mahali'-agent was en zij geen bewijzen hadden van hun werk (CGVS, p. 12). Meteen erna merk jij echter op dat jouw vader zeker

personeelsdocumenten gehad moet hebben om zijn salaris te hebben kunnen ontvangen, maar die documenten allemaal in zijn controlepost lagen (ibid.).

Voorgaande toont aan dat jij de profielen van jouw broer als soldaat bij het nationale leger en van jouw vader als lid van de burgerlijke politie niet aannemelijk maakt. Van jou, een minderjarige, kan niet worden verwacht dat je alle details van jouw broers en vaders activiteiten kan weergeven, toch kan er redelijkerwijze worden verondersteld dat jij over meer gedetailleerde kennis beschikt in dit verband aangezien je jarenlang thuis hebt gewoond tussen andere familieleden, jouw vader en broer beiden nog huiswaarts keerden tijdens hun werk (CGVS, p. 11 en 15), jij samen met jouw broer R.W. vertrokken bent uit het land (CGVS, p. 19), jij nog in contact staat met jouw moeder en oom (CGVS, p. 18 en 19) en stelt voor jouw leven te vrezen omwille van deze activiteiten. Dat jij de antwoorden op deze basisvragen dan ook stevast schuldig moet blijven, doet ernstige vragen rijzen over jouw verklaringen dat jouw broer en vader werkzaam waren voor respectievelijk het nationale leger en de burgerlijke politie. De vaststelling dat jij amper kan uitweiden over hun werkzaamheden leidt er dan ook toe dat er heel wat vragen kunnen worden gesteld bij de geloofwaardigheid van jouw asielmotieven.”;

(ii) verzoeker niet aannemelijk maakt dat zijn vader is overleden bij de aanval op de controlepost waar hij zou hebben gewerkt, gelet op zijn gebrekkige kennis over dit overlijden en het gebrek aan bewijskrachtige documenten ter staving ervan:

“Aangezien de werkzaamheden van jouw vader niet geloofwaardig zijn, maak jij ook niet aannemelijk dat jouw vader overleden is toen zijn controlepost werd aangevallen door de taliban. Ook jouw verklaringen hierover blijven vaag en beknopt. Gevraagd om alles te vertellen over de context rond het overlijden van jouw vader, antwoord je dat de taliban 's nachts zijn controlepost hebben aangevallen met bommen en geweren, en jouw vader samen met collega's is omgekomen (CGVS, p. 21). Gevraagd waaraan jouw vader uiteindelijk is overleden, antwoord je niet te weten hoe hij is omgekomen, maar zij geraakt zijn door kogels of 'iets anders' (ibid.). Gevraagd of hij is gestorven door kogels, een bom of nog iets anders, antwoord je deze keer te denken dat de overleden agenten gestorven zijn aan de ontploffing van hun eigen munitie en bommen die zijn afgestaan door de aanval van de taliban (ibid.). Ook ken je de namen niet van de twee à drie agenten die de aanval overleefden en ken je slechts één naam van een andere collega die overleden is (CGVS, p. 21 en 22). Verder dient aangestipt dat jij geen enkel fysiek bewijs hebt om aan te tonen dat jouw vader overleden is (CGVS, p. 22). Zo heb jij geen foto's van de begrafenis en heb je niemand iets gevraagd daarover omdat jij geen zin hebt om aan het overlijden van jouw vader te denken (ibid.). Ook kan je op geen enkele andere manier zijn overlijden aantonen.”;

(iii) verzoeker evenmin de concrete problemen met de taliban aannemelijk maakt:

“Daarenboven maak jij de concrete vervolgingsfeiten van de taliban weinig aannemelijk. Zo is het opmerkelijk dat zowel jouw vader als jouw broer ondanks herhaaldelijke bedreigingen van de taliban geen voorzorgsmaatregelen namen om zichzelf en hun familie te beschermen (CGVS, p. 20 en 21). Zelfs na de machtsovername in het hele land keerde jouw broer huiswaarts zonder specifieke maatregelen om zichzelf te beschermen (CGVS, p. 23). Voorts is het onduidelijk waarom de taliban na de machtsovername aan jouw broer zouden voorstellen om samen te werken (CGVS, p. 19). De taliban hadden na een lange strijd de controle over het hele land en bevonden zich plotsklaps in een zeer sterke en dominante maatschappelijke en politieke positie. Het is dan ook vreemd dat zij jouw broer die jarenlang tegen hen gestreden zou hebben zomaar deel zouden laten uitmaken van hun machtsstructuur. Ook is het merkwaardig dat jouw broer – die op een avond onderweg van de moskee naar zijn huis beschoten werd door de taliban – diezelfde nacht nog gewoon thuis zou doorbrengen terwijl hij overtuigd was dat zijn leven in groot gevaar was (CGVS, p. 24). Hiermee geconfronteerd, antwoord je dat jouw broer zich niet goed voelde, jullie hem aanraadden om de nacht thuis door te brengen en jullie de volgende ochtend vertrokken zijn (ibid.).

Bovendien is het onduidelijk waarom jij nu gevisieerd zou worden in dit hele gebeuren. Jouw vader en broer waren volgens jouw verklaringen immers degenen die voor de overheid werkten en zelf ben jij nooit persoonlijk bedreigd (CGVS, p. 24). Ook was jouw jongere broer in april 2023 al 14 jaar oud (verklaring DVZ, punt 18) – hetgeen zeer dicht bij jouw eigen leeftijd bij vertrek ligt – en heeft hij geen persoonlijke problemen in jouw dorp in Afghanistan. Hierover vertel jij dat jouw broer nog jong is maar het wel degelijk gevaarlijk is voor hem ook (vragenlijst CGVS, punt 5).

Ten slotte verklaar jij dat de taliban na jouw vertrek nog één keer zijn langsgekomen bij jouw huis om naar jou te vragen (CGVS, p. 26). Er dient echter opgemerkt te worden dat jouw verklaringen hierover zeer vaag zijn. Gevraagd welke taliban langskomen, antwoord je dat niet te weten, dat het 'gewone' taliban zijn en zij daar nu werken en de macht hebben (ibid.). Er kan redelijkerwijze verwacht worden dat jij – gezien jouw regelmatig contact met het thuisfront (CGVS, p. 18 en 19) – meer informatie zou hebben over de identiteit van de lokale taliban die op heden ook de lokale machthebbers zijn. Het feit dat jij geen enkel concreet en gedetailleerd element vermeldt over de vervolgingsfeiten na vertrek belet dat jouw beweringen als vaststaand worden beschouwd.”;

(iv) de door verzoeker voorgelegde documenten (zie map 'Documenten' in het administratief dossier) de voorgaande vaststellingen niet in positieve zin kunnen doen ombuigen:

“De door jouw voorgelegde documenten kunnen niets wijzigen aan bovenstaande beslissing. Wat betreft de door jou voorgelegde familiefoto dient te worden opgemerkt dat hieruit geen persoonlijke vrees bij terugkeer blijkt. Er dient nog toegevoegd dat aan privéfoto's geen bewijswaarde kan worden toegekend daar deze door mogelijke inscenering van locatie en omstandigheden of manipulatie geen garantie bieden over de authenticiteit van wat werd afgebeeld. De taskara's, werkdocumenten en – foto's van jouw broer en de werkfoto's van jouw vader werden hierboven reeds besproken.”

In de bestreden beslissing wordt op omstandige wijze gemotiveerd aangaande bovenvermelde vaststellingen. Het komt aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen, waartoe hij echter geheel in gebreke blijft.

De Raad stelt vast dat verzoeker er in onderhavig verzoekschrift niet in slaagt om voormelde motieven uit de bestreden beslissing te verklaren of te weerleggen. In wezen blijft hij slechts steken in het louter volharden in zijn ongeloofwaardig bevonden vluchtmotieven, het minimaliseren en vergoelijken van de in de bestreden beslissing vastgestelde onaannemelijkheden, het herhalen van eerder afgelegde verklaringen en het bekritisseren en tegenspreken van bepaalde gevolgtrekkingen door de commissaris-generaal, zonder concrete en geobjectiveerde elementen aan te voeren die de conclusie in de bestreden beslissing kunnen weerleggen. Dergelijk verweer is niet dienstig en vermag niet de pertinente motieven van de bestreden beslissing, zoals hoger weergegeven, te ontkrachten.

Waar verzoeker wijst op zijn jeugdige leeftijd en aanvoert dat van hem geen gedetailleerde kennis over het werk van zijn broer R.W. en van zijn vader kan worden verwacht, dient vastgesteld dat verzoeker niet als dermate jong kan worden beschouwd dat hij niet in staat zou kunnen worden geacht om zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming terdege te trachten te informeren over het voorgehouden werk van zijn broer R.W. en van zijn vader en dat hij hierover gedetailleerde, doorleefde, coherente en aannemelijke verklaringen kan afleggen, weze het in zijn eigen bewoordingen en op zijn eigen tempo, temeer daar hij vanuit België nog contact had met zijn familie in Afghanistan. Zoals op omstandige wijze wordt gemotiveerd in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing (zie *supra*), blijft verzoeker hier evenwel in gebreke.

Waar verzoeker wijst op het beroepsgeheim dat zijn broer R.W. zou hebben verhindert om informatie over zijn werk en zijn collega's te delen met zijn familie, dient erop gewezen dat verzoeker verklaarde dat hij samen met deze broer Afghanistan verliet en dat zij pas van elkaar gescheiden geraakten aan de grens tussen Iran en Turkije. Aldus kan worden aangenomen dat verzoeker en zijn broer afdoende tijd hadden om elkaar te informeren over alle relevante aspecten van de nood aan internationale bescherming die hen hun land van herkomst deed ontvluchten. Bovendien verklaarde verzoeker dat zijn broer na de machtsovername door de taliban in Afghanistan in augustus 2021 werkloos was geworden, zodat bezwaarlijk kan worden aangenomen dat zijn broer zich op dat moment nog door enig beroepsgeheim gebonden zou achten, temeer in het licht van het gevaar dat zijn vroegere werk meebracht voor hemzelf en zijn familie in het kader van de gewijzigde machtsverhoudingen in Afghanistan sedert augustus 2021. Waar verzoeker verwijst naar en citeert uit een arrest van de Raad, dient erop gewezen dat de precedentenwerking niet wordt aanvaard in het Belgische recht. Verzoeker verduidelijkt bovendien niet in welke mate de feitelijke omstandigheden die tot de genoemde zaak hebben geleid gelijkaardig zijn aan de feiten die aanleiding gaven tot zijn verzoek om internationale bescherming.

Waar verzoeker met betrekking tot de leeftijd van zijn broer R.W. vervolgens betoogt als volgt:

“Op dit punt kan verzoeker geen andere uitleg geven dan die welke hij reeds aan het CGVS heeft gegeven. Hoewel het vreemd kan lijken dat verzoeker verklaart dat zijn broer 23 jaar oud is terwijl hij sinds 2011 voor het leger werkt, heeft het geen zin om over dit element te liegen. Zoals verzoeker verklaarde, had hij geen idee van de exacte leeftijd van zijn broer toen hij in België aankwam. Als hij een verhaal had willen verzinnen, zou verzoeker niet hebben gezegd dat zijn broer in 2011 voor het leger was begonnen te werken. In casu corrigeerde verzoeker zichzelf echter spontaan tijdens zijn interview bij de DvZ met betrekking tot de leeftijd van zijn broer. Bovendien was verzoeker nog maar pas in België aangekomen en had hij nog geen centrum of voogd, zodat hij helemaal niet in staat was om precieze verklaringen af te leggen.”

komt hij in wezen niet verder dan het herhalen van en volharden in zijn eerdere verklaringen dienaangaande, hetgeen op zich evenwel geen ander licht werpt op de voormelde motieven uit de bestreden beslissing daaromtrent. Dat verzoeker ten tijde van zijn interview als niet-begeleide minderjarige vreemdeling “nog geen centrum of voogd” had, doet geen afbreuk aan de verklaringen die hij toen heeft afgelegd. Er kan immers niet worden ingezien dat het hebben van een centrum en/of een voogd een noodzakelijke voorwaarde is opdat verzoeker de leeftijd van zijn eigen broer op een met de werkelijkheid overeenstemmende wijze kan duiden. Geen enkele rechtsregel verplicht de asielinstanties om voor verzoeker een centrum of voogd te voorzien

tijdens zijn interview als niet-begeleide minderjarige vreemdeling. Er wordt in de bestreden beslissing dan ook terecht gewezen op het grote verschil tussen de door verzoeker voor zijn broer R.W. opgegeven leeftijden (23 jaar dan wel 31 jaar), dat niet louter door verzoekers jeugdige leeftijd kan worden verschoond, temeer daar zijn broer reeds in 2011 voor het voormalige Afghaanse leger zou zijn beginnen te werken en hij toen slechts twaalf jaar oud zou zijn geweest indien hij in 2022 23 jaar oud was, hetgeen absoluut niet geloofwaardig is.

Verder voert verzoeker aan dat in de bestreden beslissing op slechts één werkdocument van zijn broer wordt ingegaan, met name hetgeen dat in het Dari is opgesteld. Hij voert aan dat wordt geredeneerd alsof hij perfect Dari spreekt, doch zulks blijkt geenszins uit de bestreden beslissing, waarin terecht wordt gesteld dat verzoeker verklaarde Dari op school te hebben gevolgd zodat van hem op zijn minst wel enige kennis van het Dari kan worden verwacht. Hoe dan ook kan van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze worden verwacht dat hij terdege op de hoogte is van de inhoud en de herkomst van de documenten die hij zelf ter staving van zijn verzoek om internationale bescherming voorlegt, *quod non in casu*. Niets weerhield verzoeker ervan om zich in het kader van zijn verzoek om internationale bescherming over de precieze inhoud en herkomst van de werkdocumenten van zijn broer te (laten) informeren, temeer daar hij nog contact had met zijn familie in Afghanistan. Waar verzoeker stelt als volgt: ***“Zo verricht het CGVS, ondanks het aantal door verzoeker ingediende documenten, geen individuele analyse van de documenten. Het CGVS verwerpt in het algemeen, zonder enige in concreto analyse, de bewijskracht van elk document uit Afghanistan. Dit soort informatie betekent echter niet dat het CGVS niet verplicht is de door verzoeker overgelegde documenten in concreto te analyseren. Deze redenering zou het onmogelijk maken voor een persoon uit Afghanistan om zijn vrees te bewijzen. Voorts vermeldt het CGVS in de beslissing geen enkel objectief verslag waaruit blijkt dat het corruptieniveau in Afghanistan bijzonder hoog is.”***, dient er vooreerst op gewezen dat het administratief dossier een kopie van de COI Focus met betrekking tot corruptie en documentfraude in Afghanistan bevat (zie map 'Landeninformatie'). Bovendien wordt in de bestreden beslissing geenszins iedere bewijswaarde aan Afghaanse documenten ontnomen. Er wordt echter wel terecht op gewezen dat uit de voormelde COI Focus blijkt dat omwille van de hoge graad van corruptie in Afghanistan valse Afghaanse documenten gemakkelijk (al dan niet tegen betaling) verkrijgbaar zijn, hetgeen de bewijswaarde ervan danig relativeert. Ook wordt er in de bestreden beslissing terecht op gewezen dat de voorgelegde documenten slechts kopieën betreffen, die wegens de manipuleerbaarheid ervan slechts een geringe bewijswaarde hebben. Betreffende de foto's wordt dan weer terecht opgemerkt dat dergelijke privéfoto's eveneens slechts een geringe bewijswaarde hebben gelet op de manipuleerbaarheid van wat wordt afgebeeld naar plaats, tijd en omstandigheden. Overigens kan van verzoeker wel degelijk worden verwacht dat hij enige doorleefde toelichting kan verschaffen bij deze foto's, *quod non*, temeer daar hij nog contact had met zijn familie in Afghanistan. Hetzelfde geldt voor de foto's die hij voorlegt ter staving van het werk van zijn vader. Verzoeker lijkt er bovendien verkeerdelijk van uit te gaan dat aan voorgelegde documenten slechts bewijswaarde kan worden ontzegd indien de valsheid of het niet-authentiek karakter ervan wordt aangetoond. De commissaris-generaal (en bijgevolg ook de Raad) kan evenwel ook om andere redenen dan hun (bewezen) valsheid aan de aangebrachte stukken iedere bewijswaarde weigeren. *In casu* werd door de commissaris-generaal omwille van bovenstaande redenen terecht geoordeeld dat geen enkele bewijswaarde kan worden verleend aan de door verzoeker bijgebrachte documenten.

Waar verzoeker vervolgens inzake het werk van zijn vader als volgt betoogt in zijn verzoekschrift:

“Zoals al uitgelegd over het werk van zijn broer (zie hierboven), deelde zijn vader niet veel informatie met hem over zijn werk, deels vanwege de geheimzinnigheid van zijn beroep en deels om hem niet bang te maken, gezien zijn jonge leeftijd (CGVS, pp. 7- 8). Alleen als er iets belangrijks gebeurde bij de checkpoint zou hij het weten, omdat het hele dorp het zou weten. Bovendien wilde zijn vader hem niet bang maken en had hij liever dat hij zich concentreerde op school en de madrassa.”

dient er nogmaals op gewezen dat van een verzoeker om internationale bescherming redelijkerwijze kan worden verwacht dat hij zich over de kernelementen van zijn beschermingsverzoek terdege tracht te informeren. Verzoeker blijft hier evenwel in gebreke, zoals op omstandige wijze wordt gemotiveerd in de bestreden beslissing (zie *supra*). In het licht van de toenmalige veiligheidssituatie, zoals die blijkt uit de verschillende rapporten die door beide partijen worden bijgebracht, is het geenszins aannemelijk dat verzoekers vader zijn familie enkel zou inlichten wanneer *“er iets belangrijks gebeurde bij de checkpoint”* *“omdat het hele dorp het zou weten”*, temeer daar ook verzoekers broer R.W. bij de voormalige Afghaanse veiligheidsdiensten zou zijn tewerkgesteld geweest. Verzoekers broer was een pak ouder dan verzoeker, zodat des te meer kan worden aangenomen dat hij door zijn vader terdege op de hoogte zou worden gehouden van zijn activiteiten teneinde de veiligheid van hun familie te kunnen verzekeren. Zoals reeds benadrukt, vertrok verzoeker met zijn broer R.W. uit Afghanistan en geraakten zij pas aan de grens tussen Iran en Turkije van elkaar gescheiden, zodat redelijkerwijze kan worden aangenomen dat zij afdoende tijd hadden om elkaar over de kernelementen van hun nood aan internationale bescherming, waarvoor zij hun land ontvluchtten, te informeren. Bovendien had verzoeker nog contact met zijn familie in Afghanistan.

Waar verzoeker over de collega's van zijn vader stelt als volgt:

"Wat de collega's van zijn vader betreft, kan de schijnbare tegenstrijdigheid die door het CGVS wordt opgeroepen, worden verklaard door de interpretatie die de verzoeker geeft aan de mensen die de "collega's" van zijn vader zijn. Verzoeker kent inderdaad de namen van bepaalde mensen die voor de autoriteiten werken en die hij daarom als collega's van zijn vader beschouwt (aangezien ze allemaal voor de autoriteiten werken). Zo verklaarde hij aan het begin van zijn persoonlijk onderhoud dat hij M., de zoon van R., en B., de zoon van S.W., kende, die ook soldaat was, S.A., die voor de lokale politie werkte, Ta., die in het leger zat, en J., die een belangrijke commandant was (CGVS, p. 5). Hij legde echter uit dat hij de mensen die direct met hem werkten bij de checkpoint niet persoonlijk kende (CGVS, p. 8). Toen hij opnieuw werd ondervraagd (CGVS, p. 9), noemde hij opnieuw S.A., die hij aan het begin van het interview had genoemd omdat hij ook voor de autoriteiten werkte. Het is gemakkelijk te begrijpen waarom hij "ja" antwoordde op de vraag over de collega's van zijn vader, denkend aan andere mensen die voor de autoriteiten werkten, aangezien hij later het volgende antwoord gaf over S.A.: "Neeneen, hij was mijn dorpsgenoot, maar hij werkte in een andere checkpoint. (...) Shamz ook, maar niet in mijn vaders checkpoint" (CGVS, p. 9). Hij weet dus niet meer dan de namen van bepaalde mensen die voor de autoriteiten werkten."

kan slechts worden vastgesteld dat verzoeker de collega's van zijn vader niet kent en enkel de namen kan geven van andere personen die voor de voormalige Afghaanse overheid werkten. Hiermee bevestigt hij zijn gebrekkige kennis over het werk van zijn vader.

Waar in de bestreden beslissing wordt gewezen op inconsistenties in verzoekers verklaringen over de werkdocumenten van zijn vader, stelt verzoeker als volgt:

"Bij lezing van de motivering van het CGVS heeft verzoeker bevestigd dat hij de eerste vraag over de documenten van zijn vader niet had begrepen. Verzoeker had begrepen dat hem werd gevraagd of hij over documenten beschikte met betrekking tot het werk van zijn vader in België om deze voor te leggen tijdens zijn persoonlijk onderhoud. Dit verklaart waarom hij antwoordde dat hij niet over documenten beschikte. Verzoeker bevestigde echter dat zijn vader enkele documenten moet hebben gehad, op zijn minst een badge om de controlepost binnen te komen en een bankkaart. Hij kende deze documenten echter niet en kon ze dus niet precies noemen."

Hiermee komt hij evenwel niet verder dan het *post factum* opwerpen van blote beweringen, hetgeen allerminst kan worden beschouwd als een ernstig verweer. Tijdens zijn persoonlijk onderhoud maakten verzoeker, noch zijn advocaat of zijn voogd enige opmerking hierover en evenmin werden nadien opmerkingen bij de notities van het persoonlijk onderhoud overgemaakt waarin dit element kon worden aangehaald. Het voor het eerst in het verzoekschrift aanvoeren dat verzoeker een vraag verkeerd had begrepen, en dit na confrontatie met de motieven van de bestreden beslissing, is dan ook niet ernstig en werpt geenszins een ander licht op de motivering in de bestreden beslissing dienaangaande.

Waar verzoeker verder nog betoogt als volgt in zijn verzoekschrift:

"Met betrekking tot de oorzaak van de dood van zijn vader verklaarde verzoeker dat hij daar niet zeker van was. Hij begon met te zeggen: "Ik heb geen idee" (CGVS, p. 21). De Taliban vielen de checkpoint aan en zijn vader werd gedood bij de aanval. Het kunnen kogels zijn geweest, exploderende munitie of iets anders. Hij was niet aanwezig bij het checkpoint toen het werd aangevallen en was niet aanwezig toen zijn vader werd gedood, dus hij zou de doodsoorzaak niet met zekerheid kunnen vaststellen. Bovendien is het hoogst onwaarschijnlijk dat zijn vader een autopsie zou hebben ondergaan om de doodsoorzaak vast te stellen, wat het des te onwaarschijnlijker maakt dat verzoeker de doodsoorzaak zou kennen. In tegenstelling tot wat het CGVS aangeeft, sprak verzoeker zichzelf niet tegen en verklaarde hij consequent dat hij de precieze oorzaak van zijn dood niet kende en dat deze aan verschillende dingen te wijten kon zijn: "Zijn lichaam lag aan zijn checkpoint samen met andere lichamen. Ze zijn geraakt door kogels of iets anders. Ik weet niet hoe hij is omgekomen. Weet je of hij is gestorven door kogels, een bom of iets anders? Zijn lichaam was helemaal beschdigd. Het was moeilijk om zijn gezicht en lichaam te herkennen. (...) We denken dat hun eigen bommen en munitie ook ontploft zijn en ze daardoor geraakt zijn" (CGVS, p. 21). Hij legde voortdurend uit dat hij de doodsoorzaak niet kende, dat het lichaam van zijn vader zwaar beschadigd was. Het is mogelijk dat hij stierf door het vuur van de Taliban of door exploderende munitie. Aangezien hij niet ter plaatse was, is het onmogelijk om te zeggen of hij gedood werd door de kogels, of dat hij al dood was toen de munitie ontplofte. De beoordeling van het CGVS werd dus tegengesproken door de verklaringen van verzoeker."

dient vastgesteld dat verzoeker hiermee bevestigt dat hij de doodsoorzaak van zijn vader niet kent. Dit wordt tevens in de bestreden beslissing vastgesteld, waarbij hem geenszins tegenstrijdige verklaringen worden verweten. Aangezien verzoeker verklaarde dat er collega's van zijn vader de aanval overleefden, kan echter

wel degelijk worden verwacht dat er enig zicht bestaat op de omstandigheden van deze aanval en de doodsoorzaak van de politieagenten die hierbij het leven lieten. Waar verzoeker nog stelt als volgt: *“Met betrekking tot de foto's wil verzoeker erop wijzen dat het niet tot zijn cultuur behoort om foto's van de begrafenis te maken en dat hij er daarom niet eens aan heeft gedacht om na te gaan of dergelijke foto's bestonden. Aangezien er niet altijd een overlijdensakte wordt opgemaakt, is het voor hem onmogelijk om het bewijs van het overlijden van zijn vader te leveren.”*, dient erop gewezen dat verzoeker tijdens zijn persoonlijk onderhoud verklaarde zelfs niet te hebben gedacht om te informeren naar bewijzen van het overlijden van zijn vader omdat hij geen zin heeft om aan dit overlijden te denken, hetgeen iets heel anders is dan te verklaren dat het voor hem onmogelijk is om hiervan bewijzen te vergaren. Verzoekers houding getuigt van een gebrek aan interesse, die eens te meer een negatieve indicatie vormt voor de geloofwaardigheid van zijn vluchtrelaas.

Waar verzoeker aanvoert als volgt:

“Wat zijn broer betreft, kon hij toch niet ergens anders heen. Als hij ergens anders in het land was gaan wonen, hadden de Taliban hem nog steeds kunnen vinden, dus er was geen reden om ergens anders heen te gaan dan naar huis. Na de machtsovername waren allé plaatsen in Afghanistan gevaarlijk, dus er waren niet veel voorzorgsmaatregelen om te nemen. Wat de deadline voor de aanval op zijn broer betreft: de Taliban hadden niet meteen de kans om al hun vijanden aan te vallen. De eerste stap was voor hen om zichzelf te vestigen als de nieuwe autoriteiten. Aanvankelijk moesten we niet vergeten dat de Taliban een "goed imago" wilden ophangen, om aan te geven dat leden van de vorige autoriteiten niet het doelwit zouden worden, wat uiteindelijk niet het geval was.”,

dient erop gewezen dat nergens in de bestreden beslissing wordt gesteld dat de enige beschikbare voorzorgsmaatregel voor zijn broer (of zijn vader) erin zou bestaan om zich elders in Afghanistan te vestigen. Verder kon wel degelijk worden verwacht dat verzoekers broer na de machtsovername door de Taliban in Afghanistan in augustus 2021 een anticiperende en voorzichtige houding aan de dag legt, temeer gelet op het risicoprofiel in hoofde van personen die voor de voormalige Afghaanse overheid hebben gewerkt en waarnaar verzoeker ook zelf verwijst in zijn verzoekschrift.

Waar verzoeker wijst op elementen die hij wél kon uiteenzetten over het werk van zijn broer R.W. en van zijn vader, dient erop gewezen dat hiermee in de bestreden beslissing wel degelijk rekening werd gehouden, doch dat de motiveringsplicht in hoofde van de commissaris-generaal geenszins de verplichting behelst om, zo dit al mogelijk zou zijn, alle elementen in het voordeel dan wel in het nadeel van de kandidaat-vluchteling in de bestreden beslissing op te nemen. Uit het loutere feit dat een bepaald element niet uitdrukkelijk in twijfel wordt getrokken in de bestreden beslissing, kan dan ook niet worden afgeleid dat de commissaris-generaal aan dergelijk element hoe dan ook geloof heeft gehecht. De in de bestreden beslissing opgenomen motieven betreffen immers enkel de argumenten die, op hun geheel genomen, de beslissing schragen dat verzoeker de vluchtelingenstatus dient te worden geweigerd en spreken zich dus niet, in positieve of negatieve zin, uit over andere elementen die in verzoekers verklaringen doorheen zijn asielprocedure aan bod kwamen en die niet doorslaggevend zijn om de bestreden beslissing te motiveren.

Aangezien uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan het werk van verzoekers broer R.W. en van zijn vader voor de voormalige Afghaanse autoriteiten, is de verwijzing in zijn verzoekschrift (p. 14-18) naar landeninformatie met betrekking tot het risicoprofiel van familieleden van personen die voor de voormalige Afghaanse autoriteiten hebben gewerkt *in casu* dan ook niet relevant. Voor het overige betreft dit, net als de aan het verzoekschrift toegevoegde stukken (stukken 3-6), louter algemene informatie die geen betrekking heeft op verzoekers persoonlijke, individuele situatie en die op zich dan ook niet volstaat teneinde de door hem aangehaalde vervolgingsfeiten alsnog concreet aan te tonen.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten tot de ongeloofwaardigheid van het aangevoerde vluchtrelaas. Kritiek op de overtollige motieven dat (i) verzoeker niet kon duiden waarom er een groot leeftijdsverschil is tussen zijn broer R.W. en zijn zus R., het volgende kind van zijn ouders, en (ii) verzoeker de verdwijning van zijn broer R.W. niet aannemelijk maakt, kan derhalve op zich niet leiden tot een hervorming van de bestreden beslissing.

Gezien het geheel van wat voorafgaat, slaagt verzoeker er niet in de voormelde motieven uit de bestreden beslissing te weerleggen. Deze motieven vinden steun in het administratief dossier, zijn pertinent en correct en worden, daar zij door verzoeker niet op dienstige wijze worden weerlegd, door de Raad in hun geheel overgenomen en tot de zijne gemaakt.

7.4. Verder wijst verzoeker op zijn verblijf in Europa en voert hij aan dat hij omwille hiervan problemen zal ondervinden ingeval van terugkeer naar Afghanistan.

7.4.1. Het is niet ondenkbaar dat een verzoeker die zich na terugkeer naar Afghanistan inspent om zich aan te passen toch een godsdienstige of politieke overtuiging wordt toegedicht, waardoor hij of zij toch een gegronde vrees voor vervolging heeft of een reëel risico loopt op een onmenselijke behandeling. Uit de door partijen bijgebrachte informatie blijkt immers dat personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun beroep, activiteiten, gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Hiertoe behoren personen die naar Afghanistan terugkeren na een tijd in een ander land te hebben doorgebracht. Afghanen die worden beschouwd als verwesterd, kunnen een risico op vervolging lopen. Het gaat aldus om de situatie waarin een verzoeker aannemelijk moet maken dat hem een religieuze of politieke overtuiging wordt toegedicht door een actor van vervolging omwille van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. In dit verband wijst de Raad op het arrest van het Europees Hof voor de Rechten van de Mens van 28 juni 2011, "*Sufi en Elmi tegen het Verenigd Koninkrijk*", par. 275 en wat het Hof daarin heeft overwogen over de mogelijkheid '*to play the game*'.

7.4.2. Op basis van de objectieve landeninformatie, die door beide partijen ter beschikking wordt gesteld, kan verder volgende analyse worden gemaakt.

De taliban hebben de grondwet van de voormalige Islamitische Republiek Afghanistan opgeschort en er werd een herziening van de bestaande Afgaanse wetten met de sharia aangekondigd. De visie van de taliban op de sharia is gebaseerd op de soennitische Hanafi-school van jurisprudentie, maar is ook beïnvloed door lokale tradities en tribale codes. De taliban hebben verklaard dat zij zullen handelen overeenkomstig hun principes, religie en cultuur, waarbij zij het belang van de islam benadrukken en aangeven dat niets kan ingaan tegen de islamitische waarden. De *de facto*-regering beschouwt zichzelf als een sturende instantie met een fundamentele doelstelling om de bevolking te doen leven volgens de religieuze wetgeving. De conservatieve opperste leider Haibatullah Akhundzada houdt steeds nadrukkelijker de touwtjes in handen en zijn gezag is steeds dwingender geworden. In november 2022 gaf hij opdracht tot volledige invoering van de taliban-versie van de sharia.

De mensenrechtensituatie in Afghanistan is na de machtsovername gradueel verslechterd en verschillende bronnen stellen een tendens vast waarbij de *de facto*-administratie ontwikkelt naar een theocratische politiestaat die regeert in een sfeer van angst en misbruik (EUA, "*Afghanistan Country Focus*", december 2023, p. 21). Om de strenge leefregels van de talibans zeer strikte interpretatie van de sharia te handhaven, heeft de *de facto*-regering opnieuw het 'Ministry for Propagation of Virtue and Prevention of Vice' (*Dawat wa Ershad Amr bil-Maruf wa Nahi al-Munkar*) (hierna: het MPVPV) opgericht, en gebruikt daartoe ook het 'Taliban General Directorate of Intelligence' (GDI) en een aantal *de facto*-staatsinstellingen.

De taliban, die de Deobandi-islam aanhangen, een puriteinse en conservatieve tak binnen de soennitische islam, streven een zuivering van de Afgaanse samenleving na waarbij buitenlandse invloeden worden geweerd. De *de facto*-regering heeft daartoe massaal geïnvesteerd in het bouwen van moskeeën en madrassa's over het hele land. In deze optiek is ook het westers seculier onderwijssysteem onder vuur komen te liggen en inspanningen om westers seculier onderwijs te bannen zijn toegenomen ten voordele van de uitbreiding van religieus onderwijs.

Het toepasselijke rechtskader blijft onduidelijk. De *de facto*-talibanregering, evenals de provinciale *de facto*-regeringen, vaardigen nog steeds verschillende decreten en richtlijnen uit met betrekking tot het naleven van de sharia in het dagelijkse leven, die een impact hebben op de rechten van meisjes en vrouwen, de media en het algemene publiek. In juni 2022 rapporteerde de secretaris-generaal van de Verenigde Naties dat het MPVPV de handhaving van een breed scala aan richtlijnen met betrekking tot buitenechtelijke relaties, kledingvoorschriften, het bijwonen van gebeden, muziek, het verbod op verdovende middelen en alcohol heeft verstrengd. Verder is laster en ongefundeerde kritiek op de *de facto*-regering verboden, moeten nationale en internationale ngo's hun vrouwelijke medewerkers op non-actief zetten, zo niet kunnen zij hun licentie verliezen, is het voor vrouwen verboden om voor VN-agentschappen te werken, is universitaire scholing voor vrouwen geschorst, moeten schoonheidssalons sluiten en moet het vieren van Valentijn worden vermeden. Naast deze nationale decreten en instructies, die aanleiding geven tot het institutionaliseren van een genderapartheid, werden er in sommige provincies ook bijkomende instructies uitgevaardigd. Zo werd in sommige provincies aan winkeliers het verbod opgelegd om te verkopen aan vrouwen zonder hidjab. Voorts werd gerapporteerd dat het in Kabul verboden is om muziek te spelen in trouwzalen en dat vrouwen geen parken en publieke badhuizen mogen bezoeken, werden in Helmand en Kandahar onderwijsinstellingen gesloten tot nader order, werden winkeliers in Mazar-e-Sharif verplicht hun winkels te sluiten gedurende de gebeden en deze bij te wonen en werden mannelijke leerkrachten en studenten in Kandahar verplicht schriftelijk te beloven de taliban-interpretatie van de sharia na te leven, met inbegrip van het dragen van traditionele Afgaanse kleren en het groeien van een baard.

Er bestaan lokale verschillen in de handhaving van de opgelegde decreten, instructies en regels (zie beschrijving van de handhaving ervan in verschillende provincies in EUAA “*Afghanistan targeting of individuals*”, augustus 2022, p. 45-48 en EUAA, “*Afghanistan Country Focus*”, december 2023, p. 22 en 24-25).

Gelet op de grote interne variatie is het voor de Afghaanse bevolking niet steeds duidelijk welke regels waar van toepassing zijn en is er volgens sommige bronnen sprake van een juridisch vacuüm. Instructies zijn vaak opzettelijk vaag geformuleerd, zijn vaak niet schriftelijk en worden gecommuniceerd via verschillende kanalen, waaronder via de persoonlijke sociale mediakanalen van talibanverantwoordelijken en in media-interviews, waardoor de juridische aard niet altijd duidelijk is. Een aantal bronnen wijzen op lokale variatie in de toepassing van sommige regels, zoals de verplichting voor vrouwen om begeleid te worden door een *mahram*. Er wordt ook melding gemaakt van tegenstrijdige communicatie door de taliban en over de mogelijkheid om bepaalde aankondigingen te omzeilen. Sommige lokale afdelingen van het MPVPV handhaven de regels dan weer uitgebreider dan was voorzien door het *de facto*-ministerie in Kabul.

Aanvankelijk werd een tendens waargenomen onder taliban-rechters om niet te strenge vonnissen uit te spreken en waren er slechts sporadisch lokale berichten over lijfstraffen of doodstraffen. Op 14 november 2022 droeg de opperste leider Akhundzada evenwel alle taliban-rechters op om de sharia volledig toe te passen en ‘*hudud*’- en ‘*qisas*’-straffen op te leggen. Deze straffen omvatten onder meer executies, steniging, geseling en amputatie van ledematen.

In het bijzonder wat betreft ‘*zina*’ – d.i. onwettige seksuele betrekkingen, overspel, voorhuwelijkse seksuele betrekkingen, wat tevens kan worden toegedicht aan vrouwen in geval van verkrachting – wordt melding gemaakt van verschillende ernstige incidenten van moorden, stenigingen, lijfstraffen en arrestaties. ‘*Zina*’ is één van de ‘*hudud*’-misdaden. Er wordt in dit verband ook melding gemaakt van verschillende moorden, zowel van mannen als vrouwen, door familieleden. Er wordt gesteld dat geen betrouwbare gegevens bestaan over de bestraffing van ‘*zina*’ en dat het moeilijk is cijfers te vinden van het aantal lijfstraffen voor deze specifieke ‘*hudud*’-misdaad aangezien de politie deze cijfers niet meedeelt.

Er bestaat geen duidelijkheid over wat kleine overtredingen van de sharia zijn en hoe deze worden bestraft. Ook de meest recente landeninformatie schept hierover geen duidelijkheid.

In juli 2022 had UNAMA weet van ten minste 217 gevallen van “*wrede, onmenselijke en vernederende behandeling en bestraffing*”, waaronder openbare geseling, afranseling en verbaal geweld tegen personen die zich niet hielden aan de uitgevaardigde regels en richtlijnen sinds de overname. UNAMA rapporteerde 63 gevallen van zweepslagen uitgesproken door een *de facto*-rechtbank in de periode 15 augustus 2021 tot 24 mei 2023, die betrekking hadden op 394 slachtoffers; AW rapporteerde 56 gevallen van zweepslagen in de periode oktober 2022 tot september 2023 en Rawadari rapporteerde 69 personen die zweepslagen hadden gekregen in de eerst zes maanden van 2023. UNAMA rapporteerde later dat publieke lijfstraffen bleven uitgevoerd worden in de periode juli tot september 2023. De plaatsvervangende taliban-opperrechter kondigde aan dat rechtbanken in het hele land 175 personen hadden veroordeeld tot ‘*qisas*’-straffen, 37 tot steniging en 103 tot ‘*hudud*’-straffen zoals zweepslagen en amputatie.

Een professor aan de American University of Afghanistan wees erop dat bij het uitspreken van lijfstraffen in principe een zeer hoge bewijsstandaard geldt. Het grote aantal lijfstraffen dat reeds werd uitgevoerd wijst er volgens hem echter op dat een zeer ‘soepele’ bewijsstandaard wordt gehanteerd door de taliban. Bovendien worden opgelegde straffen niet steeds vooraf gegaan door een rechterlijke procedure, maar worden ze veeleer opgelegd via individuele, ad-hoc-beslissingen, bijvoorbeeld door leden van de MPVPV en de *de facto*-politie, wanneer deze vaststellen tijdens controles op straat dat burgers zich niet aan de opgelegde regels houden.

De scheiding van mannen en vrouwen in het openbare leven wordt door controleurs van de MPVPV gecontroleerd, die volgens sommige bronnen ook vragen stelden over de kernelementen van de islam of over de sharia en mensen die hierop niet het juiste antwoord gaven naar het politiebureau brachten.

De taliban zijn ook aanwezig op sociale netwerken, maar het is onduidelijk in welke mate ze de online activiteiten van Afghanen opvolgen. Internationale media hebben bericht dat de taliban reeds Afghanen hebben gearresteerd en gedood vanwege hun activiteiten op de sociale media. Het betroffen echter kritische berichten ten aanzien van de taliban. Volgens Dr. Schuster hebben de taliban sociale media-profielen gemonitord en werden mensen beschuldigd van morele corruptie. Een andere bron stelt dat het monitoren van sociale media vooral leidde tot het opsporen van personen die kritiek uitten in eigen naam. In april 2022 werd het ministerie voor communicatie en informatietechnologie (“*Ministry of Communications and Information Technology*”) wel bevolen om de toegang tot bepaalde platforms zoals TikTok of andere programma’s met “*immorele inhoud*” te beperken. Volgens verschillende bronnen controleren de taliban niet

alleen sociale media-netwerken maar luisteren zij ook mee met telefoongesprekken, ook met personen die vanuit het buitenland naar familieleden in Afghanistan belden. In de landeninformatie wordt ook melding gemaakt van controleposten in grotere steden waar de inhoud van telefoons bekeken wordt.

Wat betreft personen die Afghanistan verlieten, bestaat er een negatief beeld onder taliban-sympathisanten en sommige talibansegmenten. Mensen die vertrekken worden gezien als mensen zonder islamitische waarden of op de vlucht voor zaken die zij hebben gedaan. De opperste leider van de taliban, Hibatullah Akhundzada, benadrukte het belang om Afghanen in Afghanistan te houden, waarbij hij aangeeft dat de "*geloofsethiek en denkwijze*" van Afghanen die Afghanistan verlaten in gevaar werden gebracht en dat zij worden gedwongen om schandalen tegen de islam en het islamitische systeem te verzinnen om asiel te krijgen. Er is evenwel sprake van een ambigue houding van de taliban tegenover terugkeerders. Zo lijken zij wel begrip op te brengen voor personen die Afghanistan om economische redenen verlieten, zoals de oude traditie van mannen van Pashtou-origine die gedurende een bepaalde periode in het buitenland werken. De taliban kijken echter anders naar leden van de elite – zoals voormalige overheidsmedewerkers, doch ook activisten, journalisten, intellectuelen, enzovoort – die worden beschouwd als corrupt of besmet en van wie wordt gesteld dat zij wortels in Afghanistan missen. Deze negatieve attitude strekt zich ook uit tot de algemene bevolking, die de voormalige overheid en elite corruptie verwijt. In het bijzonder in rurale Pashtou-gebieden wordt met argwaan gekeken naar personen die Afghanistan verlieten en naar de Verenigde Staten of Europa zijn gegaan. Desalniettemin hebben talibanfunctionarissen herhaaldelijk Afghanen opgeroepen om naar Afghanistan terug te keren, onder wie voormalige politici, militaire en civiele leiders, universiteitsdocenten, zakenlieden en investeerders. Hoge taliban-functionarissen riepen voorts de duizenden Afghanen die na de overname waren gevlucht, op om terug te keren, alsmede alle Afghanen die in het buitenland wonen en voormalige tegenstanders van de taliban. Uit de bijgebrachte landeninformatie blijkt dat voorts voornamelijk personen die in Iran, Pakistan en Turkije verbleven al dan niet vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan. De bronnen geven aan dat heden nog niet veel personen uit het Westen zijn teruggekeerd en het is onduidelijk of en welke eventuele problemen teruggekeerde Afghanen zouden kunnen krijgen en hoe zij behandeld zouden worden bij terugkeer naar Afghanistan, aangezien de informatie hierover beperkt en anekdotisch is. Sommige bronnen geven evenwel aan dat in de praktijk op dorpsniveau de plaatselijke leiders zullen weten wie is teruggekeerd. Het is voor de taliban in dorpen dan ook gemakkelijker om informatie in te winnen of te horen te krijgen over personen die zijn teruggekeerd.

Verder wordt benadrukt dat de Afghaanse maatschappij zeer divers en complex is en dat dit ook wordt gereflecteerd in de wijze waarop de nieuwe *de facto*-autoriteiten het land besturen. Er is een grote variatie in houdingen en tal van lokale verschillen zijn mogelijk. Er wordt aangenomen dat dit ook van toepassing is op de wijze waarop mensen die terugkeren uit het Westen worden gepercipieerd. Mogelijke reacties zullen dus steeds afhankelijk zijn van het individuele profiel van de persoon die terugkeert, het netwerk dat deze persoon heeft in Afghanistan en de plaats in Afghanistan naar waar deze persoon terugkeert.

Een anonieme organisatie met aanwezigheid in Afghanistan verklaarde dat terugkeerders soms een doelwit zijn, maar de bron zag geen duidelijk verband met het loutere feit dat deze personen het land hadden verlaten. Het leek eerder verband te houden met hun 'oorspronkelijke status', zoals een vertrek omwille van banden met de vroegere regering, hun etnische achtergrond of andere redenen. Bronnen geven ook aan dat individuen die als "*verwesterd*" worden gezien, bedreigd kunnen worden door de taliban, hun familie of burens omdat ze worden gezien als "*verraders*" of "*ongelovigen*".

De negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders kan tevens resulteren in stigmatisering, waarbij de terugkeerders met argwaan kunnen worden bekeken en wordt aangenomen dat zij een mislukking zijn of een misdrijf moeten hebben gepleegd, dan wel dat zij terugkeren met veel geld. Stigmatisering, discriminatie of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging of ernstige schade. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld, waaronder de ernst en het systematische karakter ervan, evenals de vraag of er sprake is van een cumulatie aan gedragingen of maatregelen.

Uit de objectieve landeninformatie blijkt heden niet dat in het algemeen kan worden gesteld dat voor elke Afghaan die terugkeert uit Europa louter omwille van zijn verblijf aldaar een gegronde vrees voor vervolging kan worden aangenomen. Wel kunnen volgende risicoprofielen kunnen worden aangeduid:

(1) personen "*die de religieuze, morele en/of sociale normen hebben overschreden*", dan wel hiervan worden beticht, ongeacht of deze handelingen of gedragingen plaatsvonden in Afghanistan, dan wel in het buitenland en;

(2) personen die "*verwesterd*" zijn, of als dusdanig worden gepercipieerd omwille van, bijvoorbeeld, hun activiteiten, gedrag, uiterlijk en geuite meningen, dewelke kunnen worden gezien als niet-Afghaans of niet-islamitisch, waarbij dit tevens doelt op personen die terugkeren naar Afghanistan, na een verblijf in westerse landen.

Niet elke Afghaan die terugkeert uit Europa zal verwesterd zijn of een verwestering worden toegedicht.

Het komt aan verzoeker toe concreet aan te tonen dat hij is verwesterd dan wel als verwesterd zal worden beschouwd of als een persoon die de religieuze, morele of sociale normen heeft overschreden. Beide risicoprofielen kunnen in een zekere mate met elkaar overlappen.

In het kader van een risicoanalyse van de redelijke mate van waarschijnlijkheid voor een verzoeker om bij terugkeer naar Afghanistan te worden blootgesteld aan vervolging omwille van (toegeschreven) verwestering/overschrijding van religieuze, morele of sociale normen dringt zich een individuele beoordeling op waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende factoren zoals het geslacht, de leeftijd, het gebied van herkomst en de conservatieve omgeving, de duur van het verblijf in het Westen, de aard van de tewerkstelling van de verzoeker, het gedrag van verzoeker, de zichtbaarheid van de verzoeker en de zichtbaarheid van de normoverschrijding (ook voor normoverschrijdingen in het buitenland), enzovoort.

Voor personen die worden beticht van 'zina' kan evenwel worden aangenomen dat deze personen in het algemeen een gegronde vrees voor vervolging kunnen laten gelden.

In de EUAA "Country Guidance" wordt gesteld dat vervolging van personen die onder dit profiel vallen in Afghanistan kan plaatsvinden omwille van een toegeschreven politieke of religieuze overtuiging of het behoren tot een specifieke sociale groep. De Raad kan de richtsnoeren van EUAA waarnaar de verwerende partij in haar aanvullende nota verwijst, bijtreden (EUAA "Country guidance: Afghanistan", januari 2023, p. 21 en 72-79). De actualisatie van de landeninformatie door middel van de aanvullende nota van de commissaris-generaal en de informatie opgenomen in het verzoekschrift doet niet anders besluiten.

7.4.3. *In casu* voert verzoeker in zijn verzoekschrift onder meer aan als volgt:

"In casu is verzoeker in 2022 in België aangekomen toen hij bijna 16 jaar oud was, hetgeen betekent dat hij Afghanistan op zeer jonge leeftijd heeft verlaten. Hij kreeg toen een voogd. Omdat hij minderjarig is, gaat hij in België naar school. Hoewel leeftijd een van de criteria is voor de beoordeling van het risico in het geval van terugkeer, wordt er in de beslissing helemaal geen rekening mee gehouden.

Hij legde spontaan uit dat de plek aangenaam was onder het oude regime, maar dat alles tot stilstand was gekomen met de Taliban: "iedereen was tevreden. Iedereen bracht tijd door op een vriendelijke manier. (...) Nadat de anderen de macht namen, hebben ze alles verknald" (CGVS, p. 4). Hij legde ook uit dat het niet langer mogelijk was om naar school te gaan nadat de Taliban de macht hadden overgenomen (CGVS, p. 6). Verzoeker legde uit dat het belangrijk voor hem was om naar school te gaan en te leren, zodat hij zelfs de andere asielzoekers kon helpen met spreken en vertalen (CGVS, p. 18).

Wat zijn gedrag betreft, leeft verzoeker zoals jongeren in België: Hij kleedt zich zoals hij wil, hij laat zijn baard niet groeien, hij praat evenveel met meisjes als met jongens hij gebruikt sociale netwerken.

Alzo heeft verzoeker een belangrijke deel van zijn puberteit in België doorgebracht.

Deze individuele factoren, en met name zijn leeftijd, zijn gedrag in België, wijzen erop dat het voor hem bijzonder moeilijk zal zijn zich aan te passen aan de levenswijze van de Taliban en dat hij daardoor waarschijnlijk zal worden vervolgd."

In zijn aanvullende nota's verwijst hij naar de hierbij gevoegde documenten die zijn integratie in België aantonen.

De Raad wijst erop dat een door louter tijdsverloop ontwikkelde westerse levensstijl in beginsel geen afdoende reden is om te worden erkend als vluchteling, tenzij de verzoeker aannemelijk maakt dat het gaat om verwesterd gedrag dat op een godsdienstige of politieke overtuiging is gebaseerd en dat bijzonder belangrijk is voor een verzoeker om zijn (godsdienstige) identiteit of morele integriteit te behouden. Het komt aan verzoeker toe om dit aan te tonen, met name dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag verwacht worden dat hij dit opgeeft indien hij hierdoor concrete en geloofwaardige problemen met derden zou riskeren, als uiting van een politieke of religieuze overtuiging. Verzoeker blijft daartoe evenwel in gebreke.

Verzoeker duidt nergens *in concreto* aan dat er in zijn hoofde sprake zou zijn van persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Verzoeker is een jongeman die op 30 september 2006 werd geboren en wiens vormende jaren zich deels in Afghanistan hebben afgespeeld. Blijkens zijn verklaringen is verzoeker uit Afghanistan vertrokken begin 2022. Bij zijn vertrek uit Afghanistan was verzoeker 15 jaar oud. Hoewel verzoeker een deel van zijn vormende jaren buiten Afghanistan doorbracht, waaronder sedert september 2022 in België, en hij tijdens deze periode kan worden geacht gemakkelijk beïnvloedbaar te zijn en hierbij onbewust bepaalde Westerse waarden en normen kan

internaliseren, komt het aan verzoeker toe om aan te tonen dat hij bepaalde concrete gebruiken of elementen van een levensstijl heeft aangenomen die deel uitmaken van of dermate fundamenteel zijn voor zijn identiteit of morele integriteit dat er van hem niet mag worden verwacht dat hij afziet van dit gedrag of deze levenswijze opgeeft dan wel aanpast om problemen te ontlopen wegens het niet naleven van de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Door louter te verwijzen naar zijn verblijf van anderhalf jaar in België, maakt verzoeker geenszins concreet aannemelijk dat hij om deze reden zal worden gepercipieerd als verwesterd en bij terugkeer naar Afghanistan zal worden vervolgd. Hij komt immers niet verder dan te verwijzen naar de algemene situatie in Afghanistan, zonder evenwel concreet te duiden op welke wijze deze elementen zouden duiden op persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. Waar hij stelt dat hij naar school ging en Frans leert, dat hij deelneemt aan activiteiten, dat hij zich westers kleedt, dat hij contact heeft met jongens en meisjes, dat hij sociale netwerken gebruikt en dat hij zich in België heeft kunnen integreren, hetgeen wordt gestaafd door de bij verzoekers aanvullende nota's gevoegde documenten, brengt hij geen concrete, persoonlijke elementen aan waaruit zou kunnen blijken dat zijn verblijf in België zich in zijn hoofde heeft uitgestrekt voorbij hetgeen kan worden verwacht van een vreemdeling die in het kader van zijn lopende procedure om internationale bescherming in België verblijft naar persoonlijke uiterst moeilijk of nagenoeg onmogelijk te veranderen of te verhullen kenmerken of gedragingen. De Raad wijst erop dat verzoekers familie zich heden nog in Afghanistan bevindt en dat uit het voorgaande is gebleken dat geen geloof kan worden gehecht aan zijn voorgehouden problemen met de taliban. Verzoeker kan zich desgevallend bij zijn familie in Afghanistan informeren naar de veranderingen in de heersende regels en normen binnen de huidige Afghaanse samenleving, zoals vormgegeven door de taliban. Verzoeker maakt dus niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal worden gezien als iemand die de sociale normen niet respecteert en als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden en dat hij in die zin een risico loopt om te worden vervolgd.

Verder maakt verzoeker niet aannemelijk dat hij voor zijn vertrek uit Afghanistan reeds in die mate in het vizier is gekomen dat hij in de specifieke negatieve aandacht stond van de taliban, noch zijn er andere indicaties die daarop wijzen. Nu niet aannemelijk wordt gemaakt dat verzoeker Afghanistan verliet omwille van persoonlijke problemen met de taliban, zoals hierboven vastgesteld, blijkt niet dat hij bij terugkeer naar dit land omwille van een vooraf bestaand probleem met de taliban of zijn lokale gemeenschap een risico zou lopen om te worden gevisieerd door de taliban, laat staan dat zijn vertrek uit Afghanistan om die reden risicoverhogend of -verzwarend zou zijn.

In zoverre verzoeker wijst op het risico dat hij als verwesterde Afghaan loopt tijdens zijn terugreis naar zijn regio van herkomst, dient erop gewezen dat dergelijk betoog niet dienstig is nu noch de bestreden beslissing, noch onderhavig arrest een beslissing tot terugkeer of verwijdering inhoudt. Het loutere gegeven dat men zou weten van waar verzoeker exact terugkeert, doet verder geen afbreuk aan wat hierboven wordt uiteengezet, met name dat verzoeker een daadwerkelijke, noch een toegeschreven verwestering aannemelijk maakt, alsook dat niet blijkt dat hij in de specifieke negatieve aandacht zou staan van de taliban.

Er wordt voorts niet betwist dat Afghanen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan door de taliban of de maatschappij met argwaan worden bekeken en kunnen worden geconfronteerd met stigmatisering of uitstoting. Stigmatisering of uitstoting kan echter slechts in uitzonderlijke gevallen worden beschouwd als vervolging. Wat betreft de negatieve perceptie ten aanzien van terugkeerders uit het Westen, blijkt nergens in de aanwezige informatie dat dit gegeven op zich aanleiding zou geven tot daden van vervolging. Dit dient samen met andere individuele elementen te worden beoordeeld.

Verzoeker reikt echter in het kader van zijn beschermingsverzoek geen concrete elementen of aanwijzingen aan dat hij bij een eventuele terugkeer uit Europa door zijn familie of zijn lokale gemeenschap zou worden verstoten, laat staan dat er in zijn hoofde sprake zou kunnen zijn van een uitzonderlijke situatie die kan worden gelijkgesteld met vervolging. Uit zijn verklaringen blijkt niet dat zijn familie problemen heeft gekend omwille van zijn vertrek uit Afghanistan of zijn verblijf in Europa.

Voor het overige komt verzoeker in zijn verzoekschrift niet verder dan te verwijzen naar en citeren uit diverse landeninformatie zonder deze informatie op concrete wijze te betrekken op zijn persoonlijke, individuele situatie.

7.5. Het geheel aan documenten en verklaringen in acht genomen en gezien in hun onderlinge samenhang, acht de Raad het vluchtrelaas van verzoeker en zijn vrees voor vervolging niet geloofwaardig.

7.6. Het voorgaande volstaat om te besluiten dat niet is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4 van de Vreemdelingenwet.

7.7. Wanneer zoals *in casu* geen geloof kan worden gehecht aan het naar voor gebracht vluchtrelaas, is er geen reden om dit te toetsen aan de voorwaarden die inzake de erkenning van vluchtelingen worden gesteld

door artikel 1, A, (2) van het Vluchtelingenverdrag en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Een gegronde vrees voor vervolging in de zin van artikel 1 van het Verdrag van Genève van 28 juli 1981, zoals bepaald in artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, kan niet worden aangenomen.

8. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

8.1. Juridisch kader

Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet luidt als volgt:

“§ 1 De subsidiaire beschermingsstatus wordt toegekend aan de vreemdeling, die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en die geen beroep kan doen op artikel 9ter, en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst, of in het geval van een staatloze, naar het land waar hij vroeger gewoonlijk verbleef, terugkeert, een reëel risico zou lopen op ernstige schade zoals bepaald in paragraaf 2 en die zich niet onder de bescherming van dat land kan of, wegens dat risico, wil stellen en niet onder de uitsluitingsgronden zoals bepaald in artikel 55/4, valt.

§ 2 Ernstige schade bestaat uit:

- a) doodstraf of executie; of,*
- b) foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing van een verzoeker in zijn land van herkomst; of,*
- c) ernstige bedreiging van het leven of de persoon van een burger als gevolg van willekeurig geweld in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict.”*

Uit dit artikel volgt dat verzoeker, opdat hij de subsidiaire beschermingsstatus kan genieten, bij terugkeer naar het land van herkomst een “reëel risico” loopt. Het begrip “reëel risico” wijst op de mate van waarschijnlijkheid dat een persoon zal worden blootgesteld aan ernstige schade. Het risico moet echt zijn, dit wil zeggen realistisch en niet hypothetisch. Paragraaf twee van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet verduidelijkt wat moet worden verstaan onder het begrip “ernstige schade” door drie onderscheiden situaties te voorzien.

8.2. Met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a) van de Vreemdelingenwet, kan worden volstaan met de vaststelling dat verzoeker geen elementen aanreikt waaruit kan blijken dat hij op deze grond nood zou hebben aan subsidiaire bescherming.

8.3. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade, zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover waarbij geconcludeerd wordt dat hij zijn voorgehouden vervolgingsfeiten niet aannemelijk heeft gemaakt.

Artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet vormt verder de omzetting van artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EG (heden de richtlijn 2011/95/EU).

Het begrip “ernstige schade” in dit artikel heeft betrekking “op situaties waarin degene die om subsidiaire bescherming verzoekt, specifiek wordt blootgesteld aan het risico op een bepaald soort schade”, met name foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Voormeld artikel stemt in beginsel overeen met artikel 3 van het EVRM en moet dan ook worden geïnterpreteerd in het licht van de rechtspraak hierover van het EHRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji, pt. 28, 32).

Het Hof van Justitie heeft hierbij evenwel genuanceerd dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden de richtlijn 2011/95/EU) niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 van het EVRM zoals uitgelegd door het EHRM.

Er moet voor de uitlegging van artikel 15, sub b van de richtlijn 2004/83, naast de doelstellingen van die richtlijn, ook rekening worden gehouden met een aantal elementen eigen aan de context van die bepaling.

Uit een samenlezing van de bewoordingen in voormelde richtlijn en de rechtspraak van Hof van Justitie blijkt duidelijk dat de ernstige schade, bedoeld in artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet, moet voortvloeien uit gedragingen van derden, met name een opzettelijk handelen of nalaten door actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 35-36 en 40; HvJ 24 april 2018 (GK), C-353/16, M.P., pt. 51 en 57-58).

De verzoeker moet daarbij aannemelijk maken dat hij persoonlijk een risico op ernstige schade loopt, hetgeen in beginsel niet kan blijken uit een algemene situatie. De gevaren waaraan de bevolking van een

land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt (HvJ 18 december 2014 (GK), C-542/13, M'Bodj, pt. 36; HvJ 4 oktober 2018, C-652/16, Ahmedbekova e.a., punt 49).

Uit wat voorafgaat volgt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet valt, tenzij er sprake is van een opzettelijk gedrag van een actor.

Zulk standpunt wordt ook ingenomen in de *“Country Guidance: Afghanistan”* van EUAA van januari 2023 (p. 111: *“Serious harm must take the form of conduct of an actor (Article 6 QD). In themselves, general poor socio-economic conditions are not considered to fall within the scope of inhuman or degrading treatment under Article 15(b) QD, unless there is intentional conduct of an actor.”*).

Wanneer precaire socio-economische omstandigheden het resultaat zijn van een opzettelijk gedrag van een actor, dan kunnen deze omstandigheden aanleiding geven tot internationale bescherming na een individuele beoordeling, zoals uithuiszettingen of landroof. Verder kan ook niet worden uitgesloten dat bepaalde socio-economische omstandigheden het risico op vervolging of ernstige schade verhogen, bv. in het kader van een kindhuwelijk of handel in kinderen, waar de actorvereiste eveneens is vervuld.

De kernvraag is of de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan overwegend voortvloeit uit opzettelijke gedragingen van derden, *in casu* de actoren, vermeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet, dan wel of deze situatie eerder het gevolg is van objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen door een gebrek aan overheidsmiddelen, al dan niet in combinatie met natuurlijke fenomenen.

Na lezing van alle objectieve landeninformatie die ter beschikking wordt gesteld door beide partijen, kan niet blijken dat de algemene precaire socio-economische omstandigheden in Afghanistan overwegend voortvloeien uit de opzettelijke gedragingen van een actor of verschillende actoren, ook niet na de machtsovername door de taliban in augustus 2021.

De oorzaken van de precaire socio-economische en humanitaire situatie blijken in Afghanistan in wezen multidimensionaal te zijn. De actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan is het gevolg van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en factoren.

Een aantal elementen waren reeds voor de machtsovername door de taliban in het land aanwezig, zoals een gebrek aan overheidsmiddelen, de beperkte ontwikkeling van een socio-economisch beleid door de voormalige Afghaanse regering, beperkte privé-investeringen, beperkte buitenlandse handel, aanhoudende en ernstige droogteperioden, politieke instabiliteit en onveiligheid in de context van het aanhoudende gewapend conflict, gepaard met de gevolgen van de Covid-19-pandemie.

Na de machtsovername door de taliban kwam de economie in vrije val. Er was er een (tijdelijke) opschorting van financiële steun en ontwikkelingshulp door buitenlandse donoren en internationale instellingen, een bevrozing van de geldreserves van de Afghaanse centrale bank, de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland, de gebrekkige toegang tot de arbeidsmarkt voor vrouwen en het stopzetten van privé-initiatieven door vrouwen. Dit leidde tot een liquiditeitscrisis, een ineenstorting van het bancaire systeem, disruptie van de buitenlandse handel, een devaluatie van de nationale munt, hoge voedselprijzen, verminderd inkomen en werkloosheid. Tegen deze achtergrond speelde verder de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel met gevolgen voor de voedselzekerheid in Afghanistan. Tevens waren er moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken. Ten slotte zijn er milieumomstandigheden, zoals de aanhoudende ernstige droogte en andere natuurrampen, zoals de overstromingen van 2022, die een aanzienlijke impact hebben op de socio-economische en humanitaire situatie.

Hoewel het economisch beleid van de taliban voorlopig nog onduidelijk is, blijkt niet dat de taliban maatregelen zouden hebben getroffen om humanitaire bijstand te verhinderen of te blokkeren, waardoor internationale hulpinspanningen hebben kunnen verhinderen dat de situatie in Afghanistan escaleerde tot hongercatastrofe.

Er kan uit het geheel van de beschikbare landeninformatie dan ook niet worden afgeleid dat de huidige algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie overwegend wordt veroorzaakt door gedragingen van de taliban of enige andere actor, laat staan wordt veroorzaakt door het opzettelijk handelen of nalaten van de taliban of enige andere actor. Bijgevolg vallen de algemene socio-economische en humanitaire omstandigheden in Afghanistan op zich niet onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Voorts blijkt niet dat verzoeker in deze context persoonlijk wordt geïdendeerd of dat hij behoort tot een groep van geïdendeerde personen; hij toont niet aan dat hij bij terugkeer naar Afghanistan zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede waarbij hij niet zou kunnen voorzien in zijn elementaire levensbehoeften als gevolg van een opzettelijk gedrag door een actor of actoren.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige precare socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het EVRM.

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

8.4. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geïdendeerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de door beide partijen bijgebrachte landeninformatie, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* (hierna: het NRF) en anderzijds tussen de taliban en ISKP.

Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. De belangrijkste werkterreinen van de NRF en andere verzetsgroepen bevonden zich oorspronkelijk in het noordoosten, voornamelijk in de provincie Panjsher en aangrenzende gebieden. In 2022 breidden ze hun activiteiten verder naar het noorden uit, met name naar de provincies Takhar en Badakhshan.

Het NRF maakt voornamelijk gebruik van guerrilla-oorlogstactieken en *hit and run*-aanvallen gericht op *checkpoints* en buitenposten van de taliban. ISKP neemt zijn toevlucht tot aanvallen op veiligheidskonvoien, controleposten en personeel van de taliban, waarbij vaak gebruik wordt gemaakt van *Improvised Explosive Devices* (IED's). Daarnaast is ISKP ook verantwoordelijk voor verscheidene aanvallen op personen met uiteenlopende profielen (voormalige *Afghan National Defense and Security Forces* (hierna: ANSF), activisten, enz.) en aanvallen op de sjitische minderheid in stedelijke gebieden. Ook de taliban onderneemt doelgerichte acties tegen leden van de voormalige ANSF alsook tegen ex-overheidsmedewerkers. De activiteiten van de taliban tegen ISKP omvatten het opzetten van controleposten, huiszoekingen, moorden en gedwongen verdwijningen van vermoedelijke ISKP-leden, waaronder leden van salafistische gemeenschappen.

Wat betreft 2023 wordt er voor de eerste helft van dat jaar gewag gemaakt van een daling in de activiteiten van verzetsgroepen waarbij het NRF wordt omschreven als 'verzwakt' na talibanacties tegen deze groep. Ook het aantal ISKP-aanvallen nam aanzienlijk af in de referentieperiode juli 2022 tot en met september 2023, en dit na talibanoperaties tegen deze groep. Tevens worden de capaciteiten van ISKP omschreven als

'verminderd' en 'beperkt'. ISKP is hoofdzakelijk nog actief in het oosten, alsook in Kabul en enkele noordelijke gebieden. Ze viseren daarbij voornamelijk talibanstrijders, talibanfunctionarissen, religieuze leiders en bepaalde etnisch-religieuze minderheden zoals Shia Hazara en Sikhs alsook buitenlandse doelwitten (incl. de Russische en Pakistaanse Ambassade en een Chinees hotel in de stad Kabul).

In de periode tussen 16 augustus 2021 en 22 oktober 2022 vonden er volgens de UCDP-gegevens 825 veiligheidsincidenten, *i.e. "incidents with at least one recorded fatality"*, over het hele land plaats waarbij het aantal dodelijke burgerslachtoffers, in die periode, wordt geschat op 1.270 in totaal, waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul (459), gevolgd door Kunduz (179), Balkh (92), Herat (92), Kandahar (89) en Panshir (79). ACLED documenteerde 2635 veiligheidsincidenten tijdens de referentieperiode van 15 augustus 2021 tot 21 oktober 2022, waarvan 1.164 gecodeerd werden als 'gevechten', 994 als 'geweld tegen burgers', en 477 als 'explosies/geweld op afstand'. Daarbij zouden minstens 4.602 doden zijn gevallen, waarvan 842 in het kader van geweld tegen burgers.

Wat betreft de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde de UCDP 781 incidenten waarbij de meeste incidenten plaatsvonden in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Baghlan en Nangarhar op respectievelijk de vierde en vijfde plaats. UCDP rapporteert in deze periode 619 burgerdoden als gevolg van 302 incidenten. In de referentieperiode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 documenteerde ACLED 1.618 veiligheidsincidenten waarvan de meesten vielen in de provincie Kabul, gevolgd door de provincies Takhar en Panjshir en verder Badakhshan en Baghlan op respectievelijk de vierde en vijfde plaats.

In Kabul werden door UCDP 108 incidenten gedocumenteerd met 165 burgerdoden. ACLED registreerde in totaal 189 doden als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld in de provincie Kabul, in tegenstelling tot het totale aantal van 537 doden in heel Afghanistan als gevolg van explosies/afstandsgerelateerd geweld. Bij het opnemen van 'gevechten' en 'geweld tegen burgers' wijzen ACLED-gegevens op 336 doden in de provincie Kabul. De 41 geregistreerde gevechten in de provincie hadden voornamelijk betrekking op confrontaties tussen de taliban en ISKP, en de taliban en NRF en AFF.

UNAMA registreerde in de periode tussen 15 augustus 2021 en 30 mei 2023 in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1 095 dodelijke en 2 679 gewonden), wat een significante daling is in vergelijking met de vorige jaren. Hiervan viel meer dan drie vierde (2.814 slachtoffers) te betreuren bij IED's-aanvallen op bevolkte gebieden, zoals gebedshuizen, markten en scholen. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. Ondanks een aanzienlijke daling van het aantal conflict gerelateerde burgerslachtoffers in Afghanistan sinds 15 augustus 2021, is er geen overeenkomstige daling van de burgerschade veroorzaakt door zelfmoordaanslagen. Uit de cijfers van UNAMA blijkt niet alleen dat er nog steeds burgerslachtoffers vallen als gevolg van dergelijke aanvallen, maar ook dat de dodelijkheid van zelfmoordaanslagen sinds 15 augustus 2021 is toegenomen, waarbij een kleiner aantal aanvallen een groter aantal burgerslachtoffers maakt.

De VN *Human Rights Council* stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvindt, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 91%. Hetzelfde patroon en lagere niveau van willekeurig geweld tekenen zich af in de eerste helft van 2022 en is vooral merkbaar in plattelandsgebieden, waar voorheen veel confrontaties tussen de taliban en het voormalige ANSF plaatsvonden.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. Na de machtsovername door de taliban keerden veel van de nieuwe ontheemden terug naar hun regio van herkomst. De IOM meldde dat van augustus tot eind 2021 in totaal 2 194 472 ontheemden naar hun herkomstregio's zijn teruggekeerd. Ontheemding wegens conflictgerelateerd geweld is afgenomen en vindt zijn oorzaak momenteel eerder in de moeilijke economische situatie en natuurrampen. UNHCR documenteerde 274.012 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun regio's van herkomst en IOM maakt gewag van 1.525.577 ontheemden die in 2022 zijn teruggekeerd naar hun herkomstregio's.

Zelfs wanneer rekening wordt gehouden met enkele regionale verschillen, blijkt er in Afghanistan geen sprake van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar Afghanistan, louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Voorgaande vindt steun in de *Country Guidance Afghanistan*

van januari 2023 en is gelet op de informatie opgenomen in de EUAA “*Afghanistan: Country Focus*” van december 2023 nog steeds actueel.

Verzoeker is afkomstig uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat het geweld aldaar een hoog niveau bereikt, waardoor er een hogere mate aan individuele elementen vereist is om aan te nemen dat een burger, wanneer hij terugkeert naar het grondgebied, een reëel risico zou lopen op een ernstige bedreiging van zijn leven of vrijheid. Voorgaande ligt in dezelfde lijn van de *Country Guidance Afghanistan* van januari 2023.

Gelet op het voormelde toont verzoeker niet aan dat in zijn hoofdte zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de Vreemdelingenwet.

8.5. Gelet op het voormelde, toont verzoeker niet aan dat er in zijn geval zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar Afghanistan een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a), b) of c) van de Vreemdelingenwet.

9. Uit wat voorafgaat blijkt dat er geen essentiële elementen ontbreken waardoor de Raad niet over de grond van het beroep zou kunnen oordelen. Verzoeker heeft evenmin aangetoond dat er een substantiële onregelmatigheid aan de bestreden beslissing zou kleven in de zin van artikel 39/2, § 1, 2° van de Vreemdelingenwet. De Raad ziet geen redenen om de bestreden beslissing te vernietigen en de zaak terug te zenden naar het Commissariaat-Generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen. De overige aangevoerde schendingen kunnen hier, gelet op het voorgaande, dan ook evenmin leiden tot een vernietiging van de bestreden beslissing.

10. Bovenstaande vaststellingen volstaan om te besluiten dat verzoeker niet als vluchteling kan worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet, noch in aanmerking komt voor de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op vijftien mei tweeduizend vierentwintig door:

S. HUENGES WAJER, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

K. VERKIMPEN, griffier.

De griffier,

De voorzitter,

K. VERKIMPEN

S. HUENGES WAJER